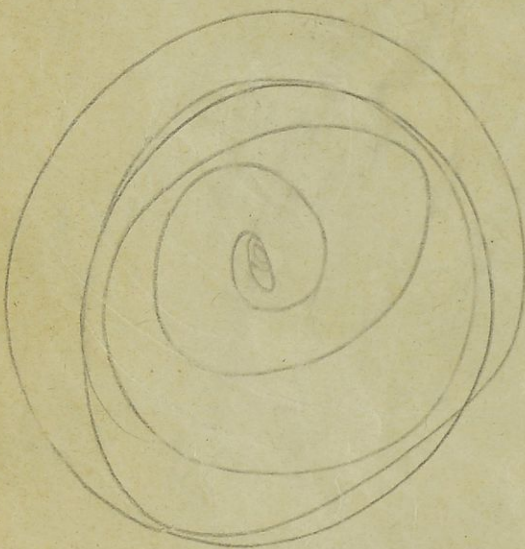

ἄλφαβητάριο
τὰ καλὰ παιδιὰ

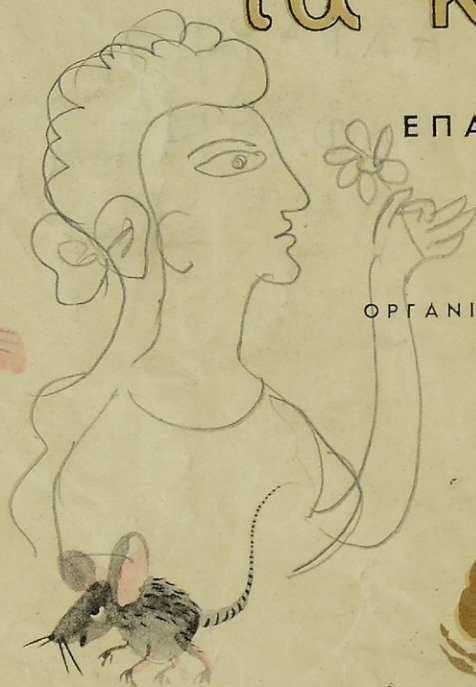
46

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ

ἄλφ α β γ

τὰ καλὰ

ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΑΘΗΝΑ

46115

ητάριο παιδιά

ΓΕΡΑΝΤΩΝΗ

ΓΕΡΑΝΤΩΝΗ
ἀλφειοτάριο

ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

1950

WRW

of A a W R

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤ

Answerd

anna
MEROZ PRATO

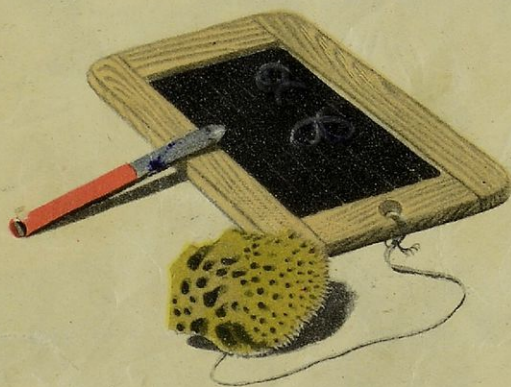
MEPOZPRATO

Amor

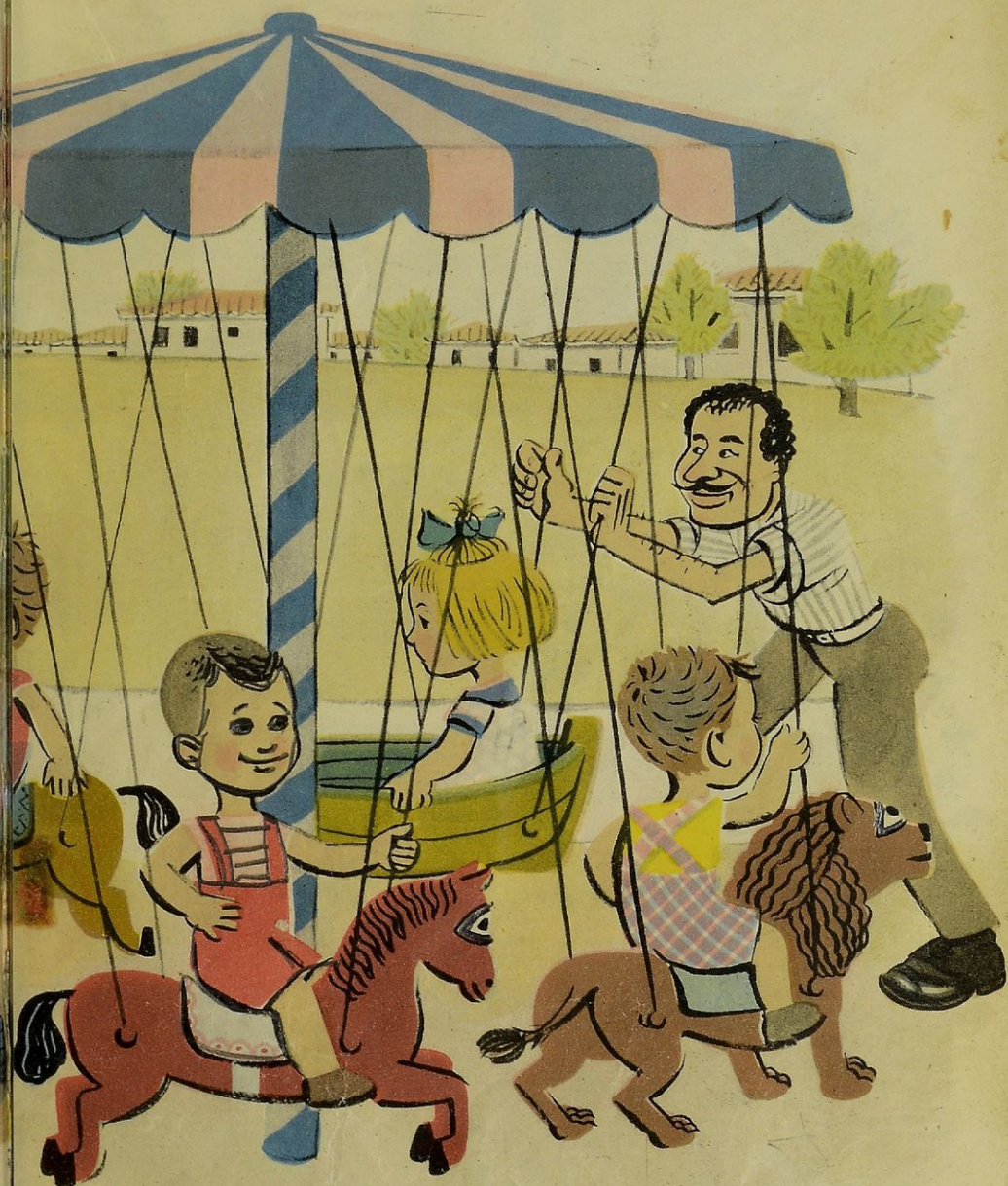
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ
Αννα

Γαρνιτούρα

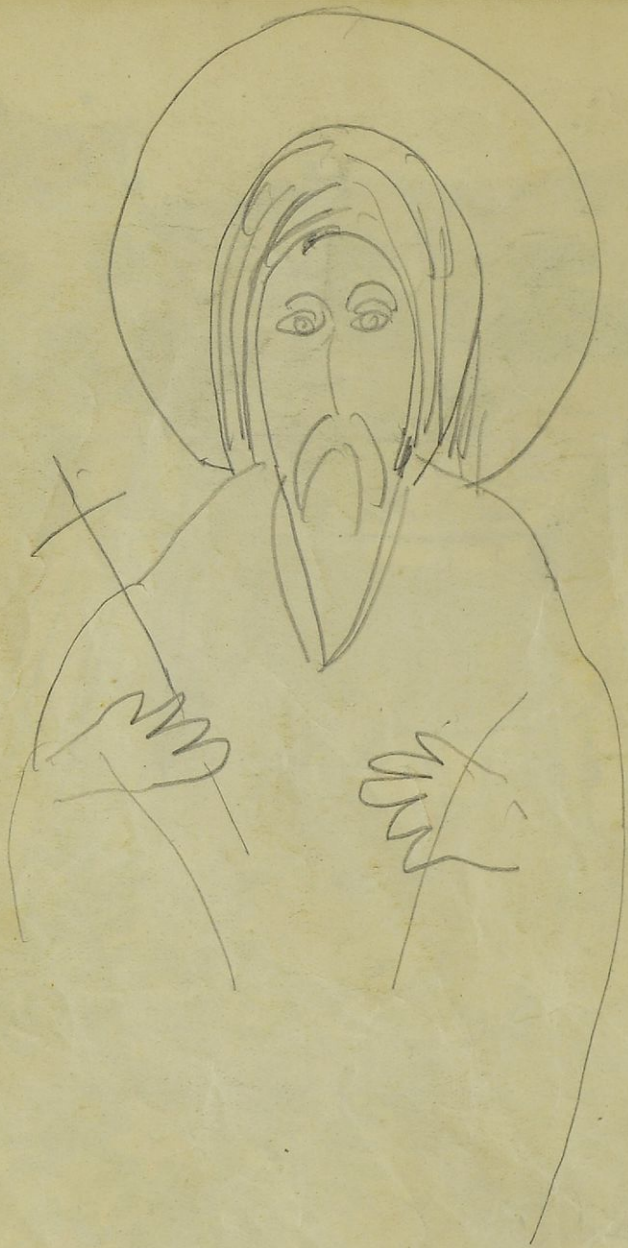

Ι Ι Ι Ι Ι Ι

a!

✓ Τὰ τὰ τὰ.

Τατά. Τοτό.

Τ Τ

νινί Νίνα
νάτο τὸ νινί.
ᾶ τί νινί. ✓ 2 φωνές

N n

Λ ά λ ά λ ά λ ά.
“Ολα λαλαλά Λόλα. ✓

Λ λ

Ε ε!

"Ελα Νίνα
νά τὸ ἕνα.

"Ελα Λέλα
νά τὸ ἄλλο.

ή "Ελλη

"Ελα "Ελλη ή Νίνα·

"Ελα "Ελλη ή Λένη·

ἔλα "Ελλη ή Λέλα·

ἔλα "Ελλη λένε ὅλα.

+γάλα γάλα
ᾶ! τί γάλα ἡ Λιλή!
Λίγο ἡ γάτα,
τὸ ἄλλο ἡ Νίνα
ἔλεγε ἡ Ἑλλη.

Υ

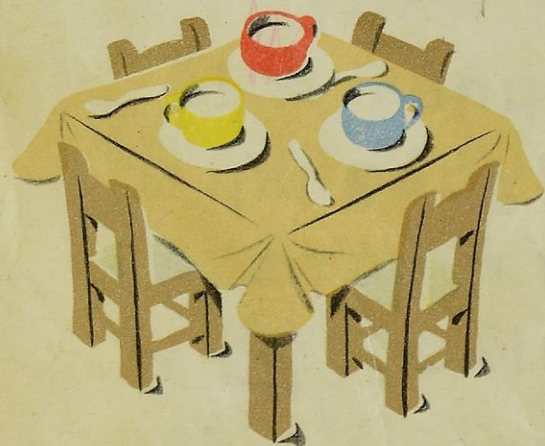

μή!
μή τὸ γάλα μή.
μαμὰ ἢ γάτα·
μίλα.

2

μ

"Αννα!
ἔ,"Αννα,
ἔλεγε
ἡ μαμά,
μίλα
τῇ Νίνα.
Ἐλᾱτε ὅλα·
νὰ τὸ γάλα.

A

Ρ ρ Νερό Ρήγα
νερό!

μητέρα νερό!
Έλᾱτε Ρήγα
μέ τή Νίνα
τò ρέμα ρέμα,
ἔλεγε ἡ Ἀννα.

Ω ω

"Ω, τί μεγάλη μῆλα!
'Εμένα μητέρα τὰ μῆλα.
'Εμένα, ἔλεγε ἡ Νίνα.
'Εγὼ Νίνα· μὰ μόνο τὸ ἓνα
τώρα, τὸ ὠριμο.
"Ω, τί μῆλο, μητέρα! μέλι. X

ή μηλιά.

ια

Ρήγα μιὰ μεγάλη μηλιά
γεμάτη μῆλα, ἔλεγε ή Νίνα.
γεμάτη μῆλα μὰ ὅλα ἄωρα,
ἔλεγε ή γιαγιά μέ γέλια.

Πί πί πί... έλεγε ή "Αννα.
Πά πά πά... ή πάπια μέ τὰ
παπιά.

Π π

Τί πολλά παπιά,
ἔλεγε ἡ Νίνα.
Πιάνομε ἓνα Ἄννα;
τ' ἀγαπῶ πολύ.

σ...

σιγά Ρήγα,
σιγά Νίνα.
νάνι μέσα
τὸ μωρό.

Τόσο μίλησε

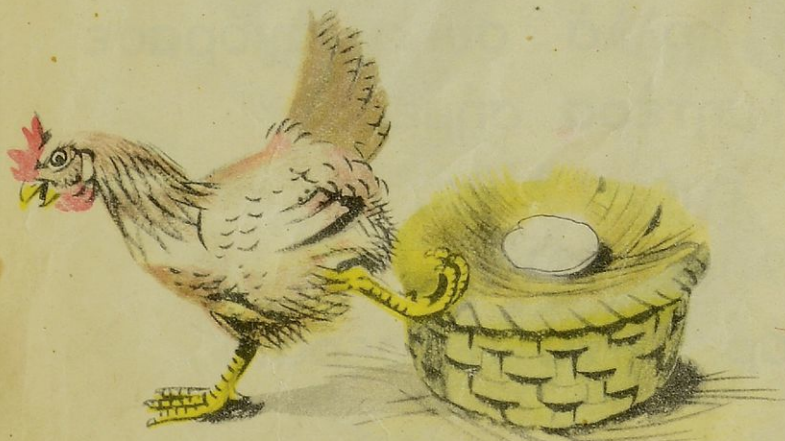
ἡ μητέρα.

Ἡ Νίνα μὲ τὸ Ρήγα
σωπάσανε μὲ μιά.
μόνο ἡ Νίνα
μίλησε σιγά.
Ἄλλη ὥρα πάλι
τὸ τόπι, Ρήγα.

Κά, κά, κά!

Έκανε ή κόκκινη κότα
κι έπῃγε μέσα νά γεννήση.
“Αμα γέννησε, νάτη πάλι
Κά, κά, κά!
γιὰ μένα Ρήγα!
Έλεγε ή Νίνα,
Έκαμε Ένα καλό

3 4 X σῦκα.

Τί πολλὰ σῦκα ἀγόρασε
ἡ μητέρα σήμερα!
κι ἐμένα λίγα,
μίλησε ἡ Νίνα.
Πάρε Νίνα τέσσερα. ✓

“Αλλα τόσα σύ, Ρήγα.
 Τὰ ἄλλα ἅμα γυρίσω,
 τὸ μεσημέρι.
 Τί καλὰ σῦκα·
 πολὺ τ’ ἀγαπῶ, u
 ἔλεγε ἡ Νίνα. ✕

Χ Φ! φ!... φύσαγε ή "Αννα κι
έγινε σέ λίγο φωτιά καλή.

Τότε μίλησε
ή μητέρα,
ή κυρά Φανή,
Φέρε τώρα, "Άννα,
νά κάμωμε καφέ.

Φέρε μετὰ
φασόλια, σέλινο,
νερό, γιὰ
νά κάμωμε
φαγητό.

Φ Φ

Χ!...χ!...ή χήνα, ἄμα σίμωσε
ή γάτα. Μή, Χιόνα! μή τὰ

χηνάκια, ἔλεγε ή Νίνα.
Τότε ή γιαγιά μάλωσε τή

γάτα. Φύγε, Χιόνα, φύγε.
ἄφησε ἤσυχα τὰ χηνάκια.

Ἡ γάτα ἔφυγε κι ἡσύχασε
ἡ χήνα μὲ τὰ χηνάκια.

Ψ, ψ, ψ!... ψιψίνα.

”Έφερα ένα ψαράκι· πάρε το,

ἔλεγε ἡ Νίνα.

Τὸ ἔφαγε ἡ Ψιψίνα μὲ χαρά,
μὰ πάλι «νιάο!», «νιάο!»

Τότε τὴ μάλωσε ἡ Ἄννα.

Φύγε τώρα, Χιόνα· φύγε
πέρα·

ὄχι ἄλλα ψάρια πιά·

πάρε μόνο

λίγο

ψωμάκι.

+ Δύο ρόδια.
Λ
Ίδέτε, ίδέτε! ἔλεγε
ή "Αννα μέ χαρά·
δύο μεγάλα ρόδια· τώρα

τὰ ἔκοψα ἀπὸ τῆ ροδιά. ✕

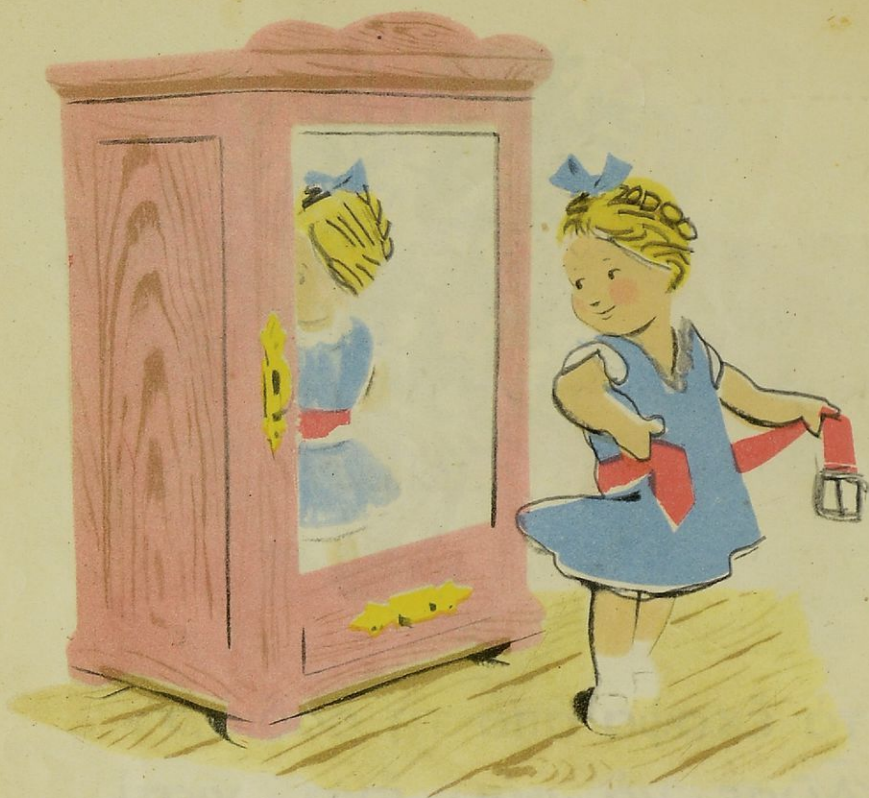
Δῶσε νὰ φάω ἓνα, γιὰτὶ

τ' ἀγαπῶ πολὺ,

ἔλεγε ἡ Νίνα.

Πάρε σὺ τὸ ἓνα Νίνα·

τ' ἄλλο τὸ ἔχω γιὰ τὸ Ρῆγα. ♣

Χε
28
‘Η ζώνη.

‘Η Ζωή φόρεσε σήμερα μιὰ
καλή ζώνη από κόκκινο

2
πανί. Ζήλεψε ή Νίνα κι
όλο φώναζε.

✓ μητέρα δώσε κι έμένα τή
ζώνη. 2

✓ Νά τώρα πήγε ή "Αννα νά
τή ζητήση· περίμενε λίγο
νά τή φέρη,
μίλησε
ή κυρά
Φανή. 2

Ζ ζ 2

Ας φυσᾶ τώρα.

Ἀέρας δυνατὸς φυσᾶ
σήμερα· ἡ κυρὰ Φανὴ
ἄναψε φωτιά καλὴ κι ὁ
πατέρας φώναζε.

Ἐλᾱτε τῶρα ὅλα γύρω. ✕

✕ "Οχι. Ἐγὼ φόρεσα τὸ
μάλλινο φόρεμα,
ἔλεγε ἡ "Αννα. Κ' ἐγὼ τὸ
πανωφόρι, ἔλεγε ὁ Ρήγας.

"Ας φυσᾱ τῶρα. ✕

~~Β~~ Βελόνα.

Μιά βελόνα, γιαγιά, φώναξε
ή Βάσω· μιά βελόνα για
νά ράψω τὸ φόρεμα· ~~κ~~ίδες
πῶς τὸ ἔκαμε ὁ Ἀράπης!
τώρα πῶς νὰ φύγω;

“Αχ, κακὲ Ἀράπη! ἔλεγε
ἢ γιαγιά.

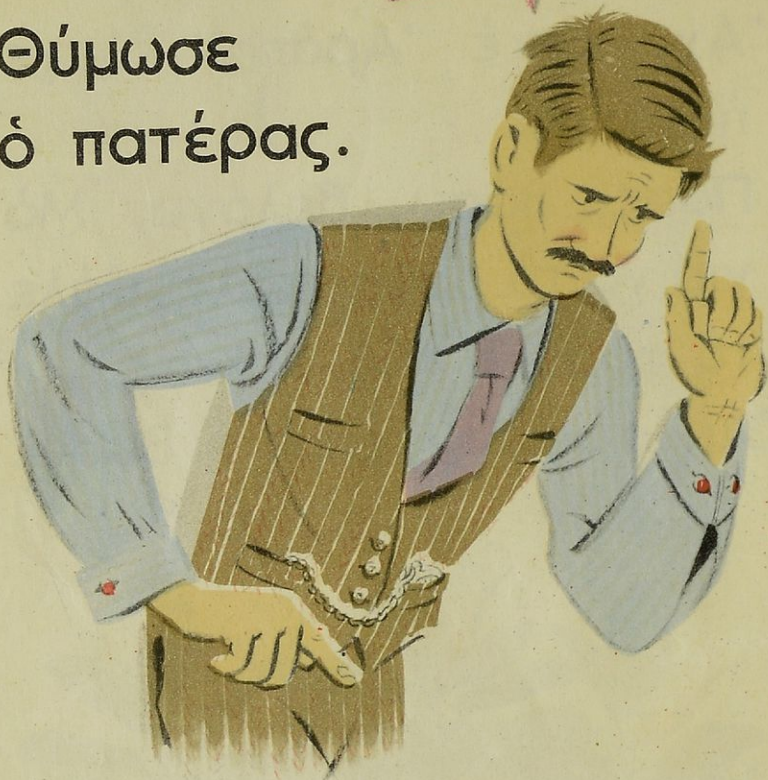
Πάρε, Βάσω, βελόνα. Μὰ
γιὰ νὰ τὸ ράψης καλά, βάλε
τὸ φόρεμα τῆς Ἀννας.
Ἀμέσως τὸ ἔκαμε ἢ Βάσω.

Β β + !

25 φ

Ζ Θύμωσε
ὁ πατέρας.

Ἐγὼ δὲ θέλω γάλα σήμερ᾽
θέλω μέλι, φώναζε ἡ Νίνα.
Νὰ φάγῃς ὅ,τι ἔχομε, μίλησε
ἡ μητέρα της.

Μὰ ἡ Νίνα τίποτε·
ὅλο φώναζε.

Θύμωσε τότε ὁ κύριος Θω-
μᾶς.

“Αμα δὲ φάγη τὸ γάλα της,
δὲ δὰ τῆς δώσης τίποτε
ἄλλο σήμερα,
φώναξε θυμωμένος.

Τότε φοβήθηκε ἡ Νίνα.

Ἀμέσως σώπασε κι ἔφαγε
τὸ γάλα της.

Θ δ

ξ, ξ, ξ!...

Ὁ κῆπος γέμισε ξένες κότες.

ξ, ξ, ξ! φώναξε ὁ Ρήγας,

Ἔξω, ἔξω, ἤθελε νὰ πῇ.

Κίνησε νὰ τὶς διώξη.

Χύμηξε κι ὁ Ἀράπης,
μὰ πετάξανε ἀμέσως ἔξω·

φοβηθήκανε μὴ τίς πιάσῃ·
σὰ δέλετε ἐλάτε ξανά· νὰ
ὁ Ἀράπης, φώναξε ὁ Ρήγας.

Ὁ πετεινὸς τῆς κυρᾶς Εἰρήνης.

«Κικιρίκι!»

φώναξε ἀδύνατα ἓνα
πετειναράκι τῆς γειτονιάς.
Νὰ τώρα κι ὁ μέγας
πετεινὸς τῆς κυρᾶς Εἰρήνης.
Πετάει σὲ ὑψηλὸ μέρος
κι ἀπ' ἐκεῖ φωνάζει

πολὺ δυνατά:
Κικικί!..
Κικιρίκοοο!
Ἐπειτα πηδάει
πάλι κάτω·

σηκώνει τὸ κεφάλι καὶ
ὑπερήφανα βαδίζει·
καμαρώνει γιὰ τὴ δύναμι.

ΕΙ=Ι

38

Αἵματα!

Ὁ Ρήγας ἔκοβε
ἓνα ξύλο μέ
τὸ μαχαῖρι.

Ἴδέτε ὅμως!
ἔκοψε
τὸ χέρι.
Ὦχ!
κόπηκα,
φωνάζει.

~~xc~~ ^ε
Ίδές! αἵματα, φωνάζει καὶ
ἡ "Αννα.

^ε
Πηγαίνει ἀμέσως ἡ μητέρα,
τὸ δένει μὲ καθαρό πανί
καὶ λέγει θυμωμένη. ~~+~~

274

~~x~~ ²
Πολλές φορές
εἶπα: μὴ τὸ
μαχαῖρι, Ρήγα,
μὰ σὺ τίποτε.
Εἶδες τί ἔπαδες
τώρα; ~~+~~

Αἰ, αἰ=ε

Οὐρανία, ἄκου!.....

φωνάζει ἡ Ἀννα.

Κούκου! πίσω ἀπὸ τὴ μηλιά,
κούκου! πάλι πίσω ἀπὸ τὴ
ροδιά. Θὰ εἶναι ὁ Ρήγας
καὶ ἡ Βάσω.

Πᾶμε νὰ

ἰδοῦμε. ✕

Τ' ἀκούει ὁ Ρήγας καὶ
σηκώνεται ν' ἀλλάξη δέση.

Ἔπειτα καὶ ἡ Βάσω. + 3

Σᾶς εἶδαμε, σᾶς εἶδαμε,
ἐφώναξε τότε ἡ Οὐρανία
χαρούμενη.

Ου, ου

Πῆγαν περίπατο.

Τὴν Κυριακὴ ἦταν χαρὰ Θεοῦ.
Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα πῆραν
τὰ παιδιὰ των καὶ πῆγαν
περίπατο.

Ἐξω ἀπὸ τὴν πόλι εἶδαν ἓνα
ἴσιο μέρος.

Ἐκεῖ κάθησαν οἱ δύο των.
Τὰ παιδιὰ παίζουν, γελοῦν καὶ
φωνάζουν χαρούμενα· δὲν
θέλουν διόλου νὰ καθήσουν.

αν, ην, ων, εν, ουν

Ζ 'Η παρέα στο σπίτι.

'Η γιαγιά στη σκάλα περιμένει.
Χαρούμενα καλησπερίζουν
τὰ παιδιὰ καὶ πηγαίνουν
γύρω της· λέγουν κι ὅλο
λέγουν. "Ἦθελαν νὰ τὰ εἰποῦν
ὅλα ὅσα εἶδαν.

«Πήγαμε στὴν ἐξοχή, γιαγιά,
καὶ περάσαμε ὠραῖα», λέγει
ὁ Ρήγας.

Εἶναι ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Ἡ μητέ-
ρα τὸ ἐτοιμάζει καὶ ἡ "Αννα, σὰν
καλὴ νοικοκυρούλα, τὴν βοηθεῖ.
Ἡ ἄλλη οἰκογένεια, ὁ πατέρας, ὁ
Ρήγας, ἡ Νίνα καὶ ἡ γιαγιά, ἔνι-
ψαν τὰ χέρια των καὶ περιμένουν.
Ἡ γάτα στὰ πόδια τῆς Νίνας ρου-
θουνίζει. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο ἡ κυρὰ
Φανὴ φωνάζει: ἔτοιμο τὸ φαγητό.
Ὅλοι ἔπιασαν τὶς θέσεις τους καὶ
ἡ κυρὰ ψιψίνα τὴ δική της, στὸ
πιατάκι της.

οι=ι

✓ Ο κύρ Λεωνίδας όργώννει.

✓ Κοιτάξετε
πώς όργώννει ό κύρ
Λεωνίδας, ό γεωργός.
Άκούστε πώς φωνάζει:
«"Ο, "Ο, Κοκκίνη! "Ισια, Καρά μου!»

2

Ὅργώσετε καλὰ τὴ γῆ, γιὰ νὰ
μᾶς δώση καρπὸ πολὺ».

Ἰδέτε τὰ βώδια, πὼς βαδίζουν
ἀργὰ ἀργὰ καὶ βάζουν ὅλη τὴ
δύναμί των,

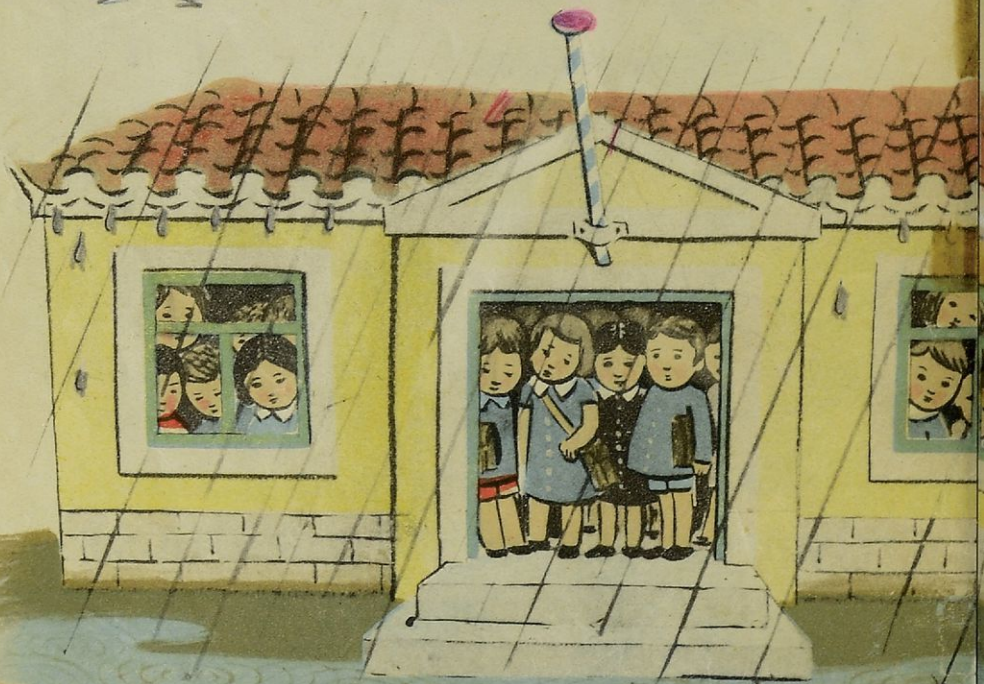

γιὰ νὰ σχίση τὸ ὕνι βαθιὰ τὴ γῆ.

ορ, ωρ, αρ, υρ

Ἡ βροχή. 24 ε

Νά! σχόλασε τό σχολεῖο καὶ ἔξω
βρέχει δυνατά. Τὰ κεραμίδια
τρέχουν σὰν βρύσες. Οἱ δρόμοι

έγέμισαν νερά, οί διαβάτες τρέ-
χουν νά τρυπώσουν κάπου.
—Πώς νά φύγωμε τώρα, ἔλεγαν
οί μαθηταί. 4✓4

—Καλὰ μοῦ ἔλεγε τὸ πρωῒ ἡ
γιαγιά μου νὰ πάρω τὴν ὀμβρέλλα,
εἶπεν ἡ "Αννα· δὲν τὴν ἄκου-
σα ὅμως καὶ τώρα πῶς νὰ πάω
στὸ σπίτι μου; Θὰ βραχῶ καὶ θὰ
κρυώσω.

Σὲ λίγο ὅμως σταμάτησε ἡ βρο-
χὴ καὶ τότε τὰ παιδιὰ ἔτρεξαν
γρήγορα στὰ σπίτια των.

Ἡ κλῶσσα.

«Κλοῦ, κλοῦ, κλοῦ!», φωνάζει ἡ κλῶσσα. Βλέπει λίγα ψίχουλα, ποὺ ἔρριξε ἡ Ἄννα, καὶ καλεῖ τὰ κλωσσοπουλάκια της.

Ἐκεῖνα πλησιάζουν ἀμέσως γιὰ νὰ φάγουν.

Νὰ ὅμως πλησιάζει τώρα καὶ ὁ Ἀράπης. Φοβήθηκε τότε ἡ κλῶσσα γιὰ τὰ πουλάκια της καὶ γιὰ νὰ τὰ γλυτώσῃ ὁρμᾷ ἐπάνω του.

Τὰ εὐζωνάκια.

Μιὰ μέρα ὁ Ρήγας
μὲ τὸ Λευτέρη
πῆγαν περίπατο
στὴν ἐξοχή.

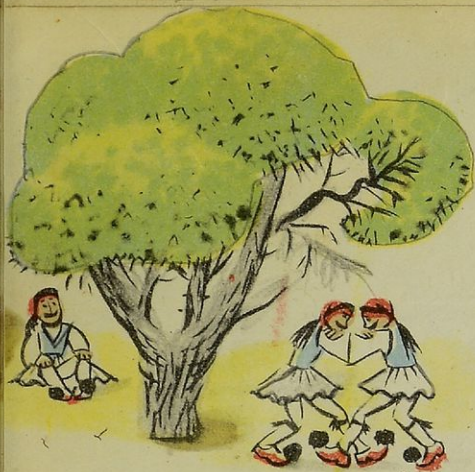

Κάτω ἀπὸ τὰ
πεῦκα τῆς Ἀγίας
Παρασκευῆς εἶ-
δαν πολλὰ εὐζω-
νάκια. Ἦ Ἀλλα χο-
ρεύουν, ἄλλα πα-
λεύουν καὶ ἄλλα

πηδοῦν ἢ πετοῦν
τὸ λιθάρι. 2
Ἔπειτα κάνουν
γραμμὴ καὶ φεύ-

γουν. Τὰ παιδιά
ὄλο γιὰ τὰ εὐ-
ζωνάκια μιλοῦσαν.
—Τίς ἀποκριές
ἔγινα κι ἐγὼ
εὐζωνάκι, λέει
ὁ Λευτέρης.

—Ἐγὼ θὰ γίνω
σωστός εὐζωνος,
ἅμα μεγαλώσω,
λέει ὁ Ρήγας.

Ὁ αἰτὸς τοῦ Ρήγα.

Ὁ Ρήγας μὲ χαρὰ
τρέχει στὴ γιαγιά.

—Εἶδες, γιαγιά, τὸν
αἰτό μου, ὡς ποῦ πῆ-
γε; Ψηλά, ψηλά, ὡς
τὰ σύννεφα! Πέρασε
τὸν αἰτό τοῦ Λευτέ-
ρη Χοῖδᾶ καὶ ὅλους

τούς ἄλλους.
Ἡ γιαγιά ὅλο
τόν χαϊδεύει. Πλη-
σιάζει τώρα καὶ
ἡ Χιόνα ἡ καϋμέ-
νη. Τρίβεται στὰ
πόδια τῆς για-
γιᾶς, σὰν νὰ θέλῃ
καὶ κείνη χάιδισ-
μα.

Τὰ παιγνίδια τῶν παιδιῶν.

Ἡ γιαγιά κάθεται στὸ скаμνὶ καὶ γνέθει. Ἐκεῖ τὴν παίρνει ὁ ὕπνος. Τὰ παιδιά παίζουν.

Ἐξαφνα ὁ Ρήγας λέγει:

— Κάνομε ἓνα σπιτάκι γιὰ τὸν Ἀράπη μας;

— Κάνομε, φωνάζει ὁ Λευτέρης.

Ἡ Ἄννα νὰ ρίχνη νερό. Ἐγώ

θα κάνω τὴ λάσπη καὶ σὺ, Ρήγα,
τὸν τοῖχο. +

Νὰ τώρα ὁ Λευτέρης μὲ τὸ
φτυάρι· φκιάνει λάσπη. Νὰ κι' ὁ
Ρήγας κτίζει· συχνὰ δείχνει τὸ
σπιτάκι χαρούμενος.

Κτυπᾷ ὅμως ἀπρόσεκτα τὶς
πέτρες μὲ τὸ σφυρὶ καὶ πληγώνει
τὸ δάκτυλό του.

— "Αχ! κτύπησα, φωνάζει ξαφνικά.

Ἡ γιαιὰ πετάχτηκε καὶ φθάνει·
δένει σφιχτὰ τὸ δάκτυλο καὶ λέει:

— Συχνὰ σοῦ ἔλεγα νὰ προσέχης,
μὰ σὺ τίποτε· νὰ τί παθαίνουν οἱ
ἀπρόσεκτοι, κτίστη μου!

Νὰ σπίτι τώρα! +

Ντίννν!

Τό κουδουνάκι
τοῦ σχολείου!
Καλεῖ τά
παιδιά σέ διά-
λειμμα. Ὁ Ρήγας
τρέχει πρῶτος
γιὰ κουλούρια.
Κοντά του ὁ Ἀν-
τώνης καί ὁ Νών-
τας. Ἀγοράζουν
ἀπό τό Μπάρμπα
Ντῖνο καί τρώγουν.

Κατόπιν πιάνονται καί παίζουν.
Ὁ Ρήγας γίνεται ἀρνάκι καί ὁ
Νώντας λύκος. Ὁ τόπος γύρω

βουΐζει από τὰ γέλια.
Ντίνννν!... πάλι τὸ κουδουνάκι.
Μπαίνουν τώρα ἤσυχά στὴν τάξη.

Ὁ Ἀράρης μας.

1. Κάθε νύχτα στὴν αὐλὴ
γαύου, γαύου τὸ σκυλί
δὸς του καὶ γαυγίζει.
Τοῦ σπιτιοῦ ἐδῶ αὐτὸς
εἶναι φύλακας πιστὸς
ποιὸς δὲν τὸν γνῶρίζει;
- 2 Ἀψηλὰ τ' ἀφεντικά
κοιμηθήκανε γλυκὰ
πέρασεν ἡ ὥρα.
Τὸ γνῶρίζει τὸ σκυλί
κι ἀγρυπνᾷ στὴν αὐλὴ
γαύου, γαύου τώρα.

3. Για νὰ ξέρουν οἱ κακοί,
ποῦ γυρνοῦν δῶ καὶ κεῖ
κάτι νὰ σουφρώσουν,
πὼς ἂν ἔμπουν στὴν αὐλὴ
θὰ τοὺς φάγη τὸ σκυλί,
δὲ θὰ τὴ γλυτώσουν. 1 10

Τὸ κατσικάκι.

Ὁ τσοπάνος
τοῦ κύρ Θωμᾶ
ἔφερε σήμερα ἓνα κουτσό κατσι-
κάκι. Πονεῖ τὸ πόδι του καὶ βελά-
ζει τὸ καημένο. Ἡ Ἀννα καὶ ὁ
Ρήγας λυπήθηκαν γι' αὐτό πολύ.
Τοῦ ἔδιναν ὅ,τι μπορούσαν: ψω-
μάκι, πίτουρα, χόρτα καὶ τρυφερά
βλαστάρια.

Ἔτσι ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες
ἔγινε καλύτερα.

Κούτσα - κούτσα, πηγαίνει κον-
τὰ στὰ παιδιά. «Εὐχαριστῶ καλὰ
μου παιδιά», θέλει νὰ πῇ. Αὐτὰ
τὸ χαϊδεύουν καὶ παίζουν χαρού-
μενα μαζί του.

Τσίου, τσίου στο τζάμι.

Μέσα στο σπίτι ή φωτιά βουΐ-
ζει στο τζάκι.

Έξω χιονίζει καί φυσᾶ δυνα-
τός βοριάς· ὅλα εἶναι παγωμένα.

Τὰ παιδιὰ γύρω ἀκούνε τὸ πα-
ραμύθι τῆς καλῆς γιαγιάς. +

«Τίκ, τάκ!» στο τζάμι· ὕστερα
«τσίου, τσίου!»

Πάυει τότε τὸ παραμύθι.

Κοιτάζουν καὶ τί νὰ ἰδοῦν;

Ένα πουλάκι ἔξω ἀπὸ τὸ τζάμι
φωνάζει «τσίου, τσίου!». Βοήθεια,
καλὰ παιδιὰ, θέλει νὰ πῇ. +

— Γιατί, γιαγιά, φωνάζει;

— Γυρεύει νὰ ἔρθη μέσα τὸ κακό-
μοιρο· ἔξω πάγωσε παιδιὰ μου. +

* — Γιαγιά ν'
 άνοιξωμε
 τὸ τζάμι,
 λέει ἡ 2 (2)
 "Αννα.

— 'Ανοίχτε
 νάχετε τὴν
 εὐχή μου,
 λέει ἡ
 γιαγιά. †

— 'Αμέσως
 ἡ "Αννα
 άνοιξε
 τὸ τζάμι
 κι ὁ Ρήγας

ἔφερε
ψωμάκι.

“Υστερα
ἀπὸ λίγο
τὸ πουλάκι
ζεστό καὶ
χορτᾶτο
φωνάζει
χαρούμενα:

«τσίου,
τσίου».
Εὐχαριστῶ,
καλά μου
παιδιά,
θέλει νὰ πῇ. 4

Τὰ Χριστούγεννα.

Τὸ φεγγαράκι φεγγοβολᾷ στὸν οὐρανό.

Δὲν ξημέρωσε ἀκόμη καὶ οἱ καμπάνες ἄρχισαν νὰ χτυποῦν χαρούμενα:

«Ντὶν—ντάν, ντὶν—ντάν!»

Ὁ πατέρας, ἡ μητέρα καὶ ἡ

Ἄννα ξυπνοῦν· ἐτοιμάζονται καὶ
ξεκινοῦν γιὰ τὴν ἐκκλησίᾳ.

Τὸ φεγγαράκι τοὺς φέγγει στὸ
δρόμο.

Φεγγοβολᾷ καὶ ἡ ἐκκλησίᾳ
γεμάτη.

Ὅλοι μὲ χαρὰ προσεύχονται.

~~Χ~~ Ὁ Ρήγας καὶ ἡ Νίνα ξυπνοῦν
καὶ ρωτοῦν:

~~Γ~~ Γιατί, γιαγιά, σήμερα κτυποῦν
νύχτα οἱ καμπάνες;

— Σὰν τὴν ἀποψινὴ νύχτα, ἐγγό-
νάκι μου, ἡ Παναγία μας γέν-
νησε τὸ Χριστό μας στὴν πόλι
Βηθλεέμ.

Ἐνα ἀστέρι ἔφεγγε ἀπὸ πάνω
καὶ ἄγγελοι κατέβαιναν καὶ

ἔψαλλαν χαρούμενα.
Σὰν τώμαθαν οἱ τσοπάνηδες

ἔτρεξαν ἀμέσως· ἦραν τὸ Σωτῆ-
ρα μας καὶ τὸν προσκύνησαν. ✕

44
Λ Γι' αὐτό σήμερα πηγαίνουμε
νύκτα στὴν ἐκκλησία.

Τὰ παιδιὰ ἀκούνε μὲ προσοχή. †

Ξημέρωσε πιά. Σὲ λίγο γυρίζουν οἱ γονεῖς.

Τὰ παιδιὰ χαρούμενα φιλοῦν
τὰ χέρια των.

Ἐκεῖνοι τὰ σφίγγουν στὴν
ἀγκαλιά, τὰ φιλοῦν καὶ τοὺς
δίνουν πολλές, πολλές εὐχές. †

Λ "Ερχεται μεσημέρι κι' ἐτοιμά-
ζουν τραπέζι.

Ἡ μητέρα τότε λέει:

— Ξέρετε πὼς ἔχομε καὶ φτωχοὺς
στὴ γειτονιά; Ποιὸς θὰ τοὺς πάη
λίγο φαγητό;

— Ἐμεῖς, ἀπαντᾷ πρόθυμα ὁ Ρή-
γας.

+ — Σήμερα μεγάλη γιορτὴ· πρέπει
νὰ χαροῦν κι ἐκεῖνοι οἱ καημέ-
νοι, λέει ἡ "Αννα. 3

Ξεκινοῦν ἀμέσως καὶ γυρίζουν
γρήγορα. +

"Υστερα τρώγουν μὲ τοὺς δι-
κούς των καὶ διασκεδάζουν.

"Ἐτσι πέρασαν πολὺ εὐχάριστα
τὰ Χριστούγεννα. 1 5

Παραμονή τῆς Πρωτοχρονιάς.

Ἀρχιμηνιά κι ἀρχιχρονιά
κι ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος.

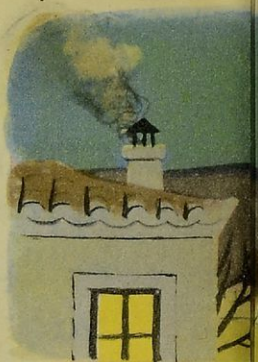
Ἅγιος Βασίλης ἔρχεται
ἀπὸ τὴ Καισαρεία.

Βαστάει πέννα καὶ χαρτί
χαρτί καὶ καλαμάρι.

Τὸ καλαμάρι ἔγραφε
καὶ τὸ χαρτί μιλοῦσε:

Βασίλη μ' πόθεν ἔρχεσαι
καὶ πόθεν κατεβαίνεις;

Ζωηρά, ζωηρά τραγούδοῦν τὰ
παιδιά, κρατώντας στὰ χέρια
μιὰ ὁμορφὴ χάρτινη ἐκκλησιά,

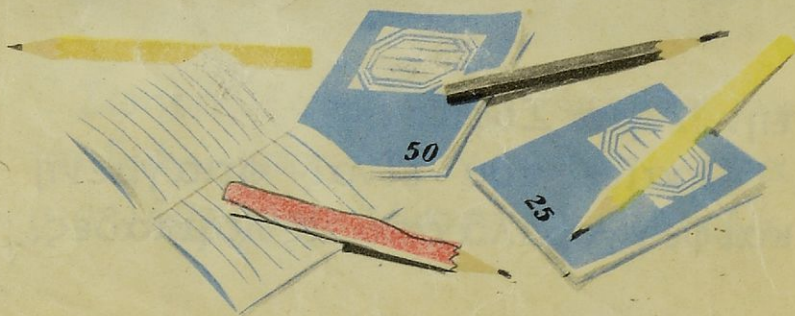

τὴν Ἀγιά Σοφιά.

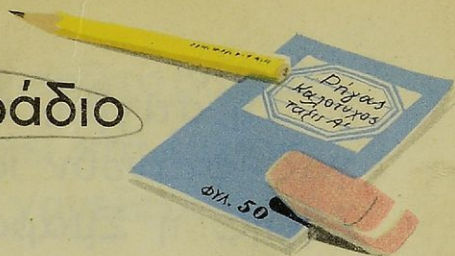
Ὡραῖα πὺ εἶναι φτιαγμένη
καὶ φεγγοβολᾷ ἀπὸ τὶς λαμπάδες.

— Ποιοί νὰ εἶναι; ᾽Α! νὰ ὁ Ρή-
γας, ὁ Βαγγέλης τοῦ Λεωνίδα,
ὁ Ζήσης τοῦ Γιάγκου, ὁ Σωτή-
ρης τοῦ Ζώτου, ὁ Δῆμος τοῦ Μα-
νώλη κι' ὁ Ξενοφώντας τοῦ Ντί-
νου. ✓

24
✓ ᾽Ωρες πολλές γύρισαν τραγου-
δώντας τὰ κάλανδα καὶ μάζε-
ψαν ἀρκετές δραχμές. ᾽Αγόρα-
σαν μ' αὐτὲς τετράδια καὶ μο-
λύβια καὶ τὰ μοίρασαν στοὺς
φτωχοὺς συμμαθητάς των. ✓

X
Τὸ πρῶτο τετράδιο
τοῦ Ρήγα.

34
Πέρασαν πιά τὰ Φῶτα καὶ τοῦ
"Αἰ - Γιαννιοῦ.

Ὁ Ρήγας μὲ λαχτάρα περιμένει
ν' ἀνοίξη τὸ σχολεῖο. X

Ἡ δασκάλα εἶχε πῆ πὼς σή-
μερα θὰ γράψουν σὲ τετράδιο.

Πρωῖ, πρωῖ τρέχει στὸ βιβλιο-
πωλεῖο τοῦ κὺρ Μπασδέκη.

— Καλὴ μέρα, κὺρ Κοσμᾶ, λέει.

Θέλω τετράδιο, μολύβι καὶ
σβηστήρι. +

— Ἀμέσως Ρήγα, ἅπαντᾶ ὁ
βιβλιοπώλης, χαϊδεύοντας τὰ
σοῦρά μαλλάκια του. X 49

Τὴ στιγμὴ, ποὺ βγαίνει ὁ Ρή-
γας, φτάνουν κι ὁ Βαγγέλης, ὁ
Ζήζης, ἡ Σμαρὼ κι ἡ Μαγδαλη-
νή. Χαιρετοῦν τὸν κύρ Μπασδέ-
κη, ἀγοράζουν καὶ τρέχουν στὸ
σχολεῖο.

Μόλις εἶπαν μάθημα, ἡ δασκά-
λα φώναξε:

— Βγάλτε τώρα τὰ τετράδια καὶ
προσέχετε νὰ γράφετε, ὅπως ἐγώ.

Τὰ παιδιὰ προσέχουν. Γράφουν,
σβήνουν, γράφουν, σβήνουν. + 2

Προσπαθοῦν νὰ τὰ φκιάσουν
σὰν τὴ δασκάλα.

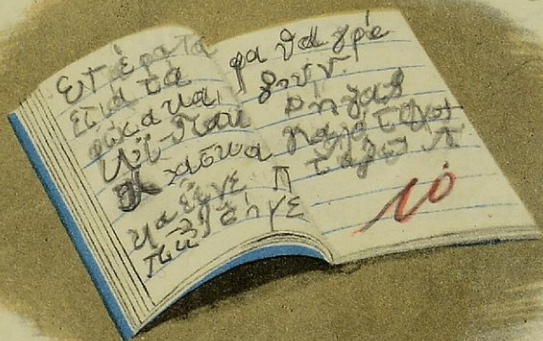
Αὐτὸ γίνεται κάθε μέρα.

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ βδομάδες
γράφουν ὠραῖα. +

Ὁ Ρήγας πῆρε τὸν πρῶτο βαθμό.

Χαρούμενος τρέχει καὶ δείχνει
τὸ τετράδιο στοὺς γονεῖς καὶ τῇ
γιαγιά του.

— Εὖγε, τοῦ λέγουν ὅλοι· καὶ
χαϊδεύουν τὰ σγουρὰ μαλλιά
του.

Ὁ στρατὸς τοῦ Ρήγα.

3 ⁺ Ὁ Ρήγας εἶναι πρῶτος στὰ μαθήματα, πρῶτος καὶ στὰ παιγνίδια. ⁺

Στὴν αὐλὴ τοῦ παίζουν σήμερα ὁ Ἰάσονας τοῦ Λάμπρου, ὁ Δημοσθένης τοῦ Ξηροῦ, ὁ Ζήσης Σδράλης καὶ ἄλλοι φίλοι

του. Ὁ Ρήγας λέγει:

— Θέλετε νὰ κάμωμε γυμναστική σὰν τοὺς στρατιῶτες;

— Θέλομε, θέλομε, ἀπαντοῦν ὅλοι.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν στὴ γραμμή! Μπροστὰ οἱ τυμπανιστές, ὕστερα οἱ σαλπικτές καὶ πίσω οἱ ἄλλοι

στρατιῶτες. Προσοχή! Ἐμπρός,
μάρς! ✗

✗ Οἱ τυμπανιστές κτυποῦν τὰ τύμ-
πανα· οἱ σαλπικτές σαλπίζουν
μέ καλάμια· οἱ στρατιῶτες κρα-
τοῦν ξύλα γιὰ ὄπλα καί λόγχες. ✗

Ὅλοι προχωροῦν καμαρωτὰ
χωρίς ντροπή.

— Τί λαμπρὸς στρατός! Ἀλλοί-

μονο στοὺς ἐχθρούς! λέει ὁ
Ρήγας. ✗

➤ Ἡ γειτονιά σηκώνεται στὸ πόδι,
γιὰ νὰ ἰδῇ.

— "Αλτ! φωνάζει ὁ Ρήγας.

✗ Τὰ παιδιὰ σταματοῦν ξεκαρδί-
ζονται στὰ γέλια καὶ σκορποῦν.

"Ετσι πάει ὁ λαμπρὸς στρατὸς
τοῦ Ρήγα. ✗ 2

ΣΤὸ γκρεμό.

Εἶναι Πέμ-
πτη.

Ξέμπλεξε
νωρίς ὁ κύρ
Θωμᾶς καὶ
βγῆκε μέ
τὰ παιδιά
του στὴν ἐ-
ξοχή.

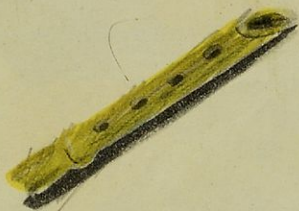
Στὸν ἀντι-
κρινὸ γκρε-
μό βλέπουν
γίδια.

Νὰ κι ὁ Γκί-

κας μέ τή γκλίτσα του.

Ἄργότερα ἀκοῦνε φλογέρα.

— Παίζει τή μηλίτσα, πού χορεύο-
με κι ἐμεῖς, λέγει ἡ Ἄννα.

Μηλίτσα ποῦσαι στό γκρεμό
τὰ μῆλα φορτωμένα·
τὰ μῆλα σου λιμπίζομαι
μὰ τό γκρεμό φοβοῦμαι.

Σᾶν τό φοβᾶσαι τό γκρεμό
ἔλα τό μονοπάτι
νὰ σέ χορτάσω μέ γλυκὰ
καί μυρωδάτα μῆλα.

✂ Νεράντζια.

— Νεράντζια! ώραϊα νεράντζια!...,
φωνάζει στο δρόμο ο μπάρμπα
Θεμιστοκλής.

— Τρέξε, Ρήγα, νὰ πάρης όκτώ
νεράντζια, λέγει ή μητέρα· τώ-
ρα πού τελείωσες τό πρώτο μέ-

ρος τοῦ βιβλίου, θὰ σοῦ κάμω
γλυκό. 1

Ὁ Ρήγας φωνάζει χαρούμενος:
— Μπάρμπα Θεμιστοκλῆ, δώσε
μου σὲ παρακαλῶ ὀκτῶ νεράν-
τζια· πόσο κάνουν;

— Τρεῖς δραχμές τὰ δυὸ πουλῶ,
τὰ ὀκτῶ πόσο;

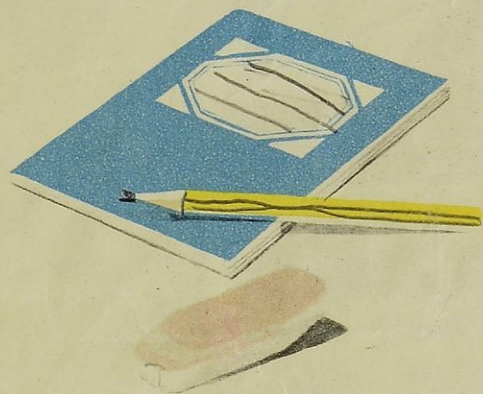
— Δώδεκα, ἀπαντᾷ ὁ Ρήγας.

— Εὐγε· εἶσαι καλὸς μαθητής. 2

Τὰ παίρνει ὁ Ρήγας καὶ τρέχει
στὴ μητέρα του. 3

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Προσευχή.

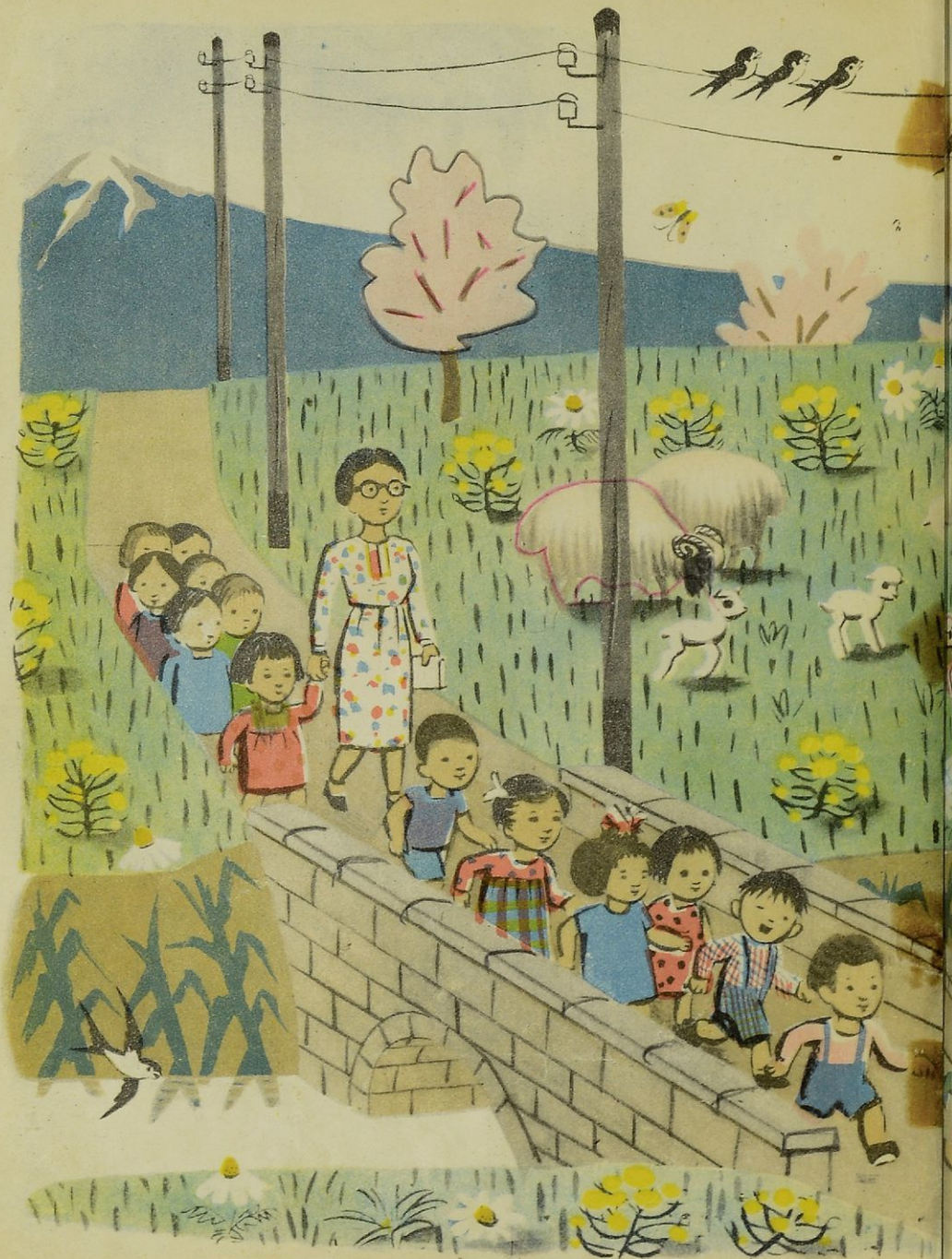
8
Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ πού μέ
βοήθησες νά τελειώσω τὸ πρῶτο
μέρος τοῦ βιβλίου μου καὶ σέ πα-
ρακαλῶ νά μέ φωτίσης νά μάθω
πολλὰ γράμματα καὶ νά γίνω
καλὸς ἄνθρωπος. ✓

Σὲ παρακαλῶ ἀκόμη νὰ φυλά-
γῃς ἀπὸ κάθε κακὸ τὸν πατέρα
μου, τὴ μητέρα μου, ἐμένα, τ' ἀ-
δέλφια μου, τὴ γιαγιά, τὸν παπ-
ποῦ, τὴ δασκάλα μου, τοὺς συμ-
μαθητάς μου καὶ ὅλους τοὺς κα-
λοὺς ἀνθρώπους.

15

Ἡ Ἀνοιξη.

1. Πέρασε πιά ὁ χειμώνας. Οἱ
 ἡμέρες μεγάλωσαν κι ὁ ἥλιος
 ζεσταίνει καλὰ τὴ γῆ. Εἶναι χα-
 ρὰ Θεοῦ. ~~7~~ 34,

Ὡραῖος καιρὸς γιὰ περίπατο.

Τὴν Πέμπτη τὸ ἀπόγευμα ἡ
 δασκάλα ρώτησε τὰ παιδιὰ τῆς
 πρώτης τάξης:

— Θέλετε νὰ πᾶμε περίπατο;

— Θέλομε, θέλομε, κυρία! φώ-
 ναξαν ὅλα τρίβοντας τὰ χέρια
 ἀπὸ χαρά.

— Ἐμπρὸς στὴ γραμμή!

2. Ξεκινοῦν καὶ φθάνουν σ' ἓνα
 καταπράσινο λειβάδι.

— Ὠραῖα εἶναι ἐδῶ, κυρία, γιὰ νὰ παίξωμε.

— Ναί, παιδιά, ἀλλὰ πρὶν ἀρχίσετε τὰ παιγνίδια, θέλω νὰ μοῦ πῆτε τί βλέπετε γύρω.

Τὰ παιδιά τριγυρίζουν τὴ δασκάλα καὶ ἀρχίζουν νὰ λέγουν ὅ,τι βλέπουν. ✓

3. Τὴ στιγμή ἐκείνη περνοῦν ἀπὸ πάνω των δύο χελιδόνια.

Τὰ βλέπουν μερικά παιδιά καὶ φωνάζουν μὲ χαρά:

— Κυρία, κυρία! Τὰ χελιδονάκια! Νάτα!

— Καλῶς τα, καλῶς τα. x1

— Κυρία, λέει ὁ Λάμπρος. Ξέρω

κι ἓνα τραγουδάκι γιὰ τὰ χελιδόνια.

—Εἶπέ το, Λάμπρο, νὰ τὸ μάθω-
με κι ἐμεῖς.

—Χελιδονάκι μου γοργό,
μοῦ ἔλειπες τόσον καιρὸ
σὲ ταξίδι μακρινό,
μᾶς ἔφερες κάνα καλό;

—Τὴν ὑγείᾱ καὶ τὴ χαρὰ
καὶ τὰ κόκκινα αὐγά.

Αἶνιγμα

Ἀπὸ πάνω σὰν τηγάνι
ἀπὸ κάτω σὰν βαμπάκι
κι ἀπὸ πίσω σὰν ψαλλίδι.
Τί εἶναι;

Τὰ κορίτσια χορεύουν.

— Κυρία! ἐμεῖς ξέρομε κι ἄλλο τραγουδάκι γιὰ τὸ χελιδόνι, πὺν τὸ χορεύομε, λένε τὰ κορίτσια.

— Ἐμπρὸς νὰ τὸ χορέψετε, νὰ τὸ μάθουν καὶ τ' ἀγόρια.

Τὰ κορίτσια ἀρχίζουν:

Ὅλα ὅλα σηκωθῆτε
ὅλα κάτω κατεβῆτε
γιὰ νὰ παίξωμε παιδιὰ
στ' ἀνθισμένα τὰ κλαδιά.

Πάει, ἔλυωσε τὸ χιόνι
κι ἦρθε πάλι χελιδόνι
καὶ γλυκὰ γλυκὰ λαλεῖ
κι ὅλους ἔξω μᾶς καλεῖ.

Ἡ Μεγάλη Πέμπτη.

Ἐφτασε ἡ Μεγάλη Πέμπτη.

Ἡ κυρά Φανή βάφει κόκκινα
αὐγά γιὰ τὸ Πάσχα. Μπλούμι!
τὰ βουτᾶ ἕνα-ἕνα στὴν κόκκινη
βαφή. + 2

Τὰ παιδιὰ γύρω κοιτάζουν μὲ
λαχτάρα.

— Δῶσε μας ἀπὸ ἕνα, μητέρα,
λέει ἡ Νίνα.

— Τὰ καλὰ παιδιὰ δὲ γυρεύουν
σήμερα, ἀπαντᾶ ἡ μητέρα· τὴν
Κυριακὴ μὲ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη.

Τὰ παιδιὰ περιμένουν. + 2

Ἡ Λαμπρή.

1. Ἐφτασε κι ἡ Κυριακή.

Ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα κτυποῦν οἱ
καμπάνες.

✦ Ὁ Ρήγας καὶ ἡ Ἄννα μὲ τοὺς
γονεῖς των κρατώντας λαμπάδες
πηγαίνουν στὴν ἐκκλησία. ✦ 2

Τί χαρά! Φεγγοβολοῦσε, ὅλη
καὶ ἦταν γεμάτη κόσμος. 2

Μὲ προσοχὴ ἀκοῦνε τὴ λει-
τουργία καὶ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη.

2. Τὸ μεσημέρι τρώγουν καὶ
τσουγκρίζουν τὰ κόκκινα αὐγά.

Νίκησε ὁ Ρήγας.

— Μ' αὐτό, λέει, θὰ σπάσω καὶ
τὰ αὐγά τῶν φίλων μου. Θὰ
τοὺς νικήσω ὅλους.

Τρεῖς μέρες τώρα ὅλο παιγνί-
δια, χαρὲς καὶ τσουγκρίσματα.

Ἔτσι πέρασε καὶ ἡ Λαμπρὴ
μὲ τὰ κόκκινα αὐγά της.

Ἡ γιορτὴ τοῦ πατέρα.

1. Εἶναι Σάββατο ἀπόγεμα.

Ἡ κυρὰ Φανὴ ἐτοιμάζει τὸ σπῖτι.

Τὰ παιδιὰ στὴν αὐλὴ παίζουν.

Ἡ Ἄννα λέει:

— Αὐριο εἶναι ἡ Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ καὶ γιορτάζει ὁ πατέρας.

Τί δῶρο θὰ τοῦ κάμωμε;

— Ἐμεῖς εἴμαστε μικρὰ καὶ δὲ μπορούμε, λέει ἡ Νίνα.

— Ἐμεῖς μόνο λίγα λουλούδια μπορούμε νὰ τοῦ προσφέρωμε, λέει ὁ Ρήγας.

— Ὠραῖα, λέει ἡ Ἄννα· πᾶμε λοιπὸν νὰ μαζέψωμε λουλούδια καὶ νὰ κάμωμε μιὰ ὁμορφὴ ἀνθοδέσμη.

→ Ναί, ναί, ἀπαντοῦν τ' ἄλλα.

2. Μπαίνουν στο περιβόλι καὶ μαζεύουν.

Κόβουν, κόβουν πολλά. "Υστε-
ρα ἢ "Αννα τὰ τακτοποιεῖ με
προσοχὴ καὶ τὰ δένει.

"Ετσι κάνει μιὰ ωραία ἀνθοδέ-
σμη καὶ τὴ βάζει σὲ βάζο με
νερό. → 1

3. Τὸ πρωῒ νίφθηκαν, ντύθη-
καν κι ἔκαμαν τὴν προσευχή των.

Παίρνουν κατόπιν τὴν ἀνθοδέ-
σμη καὶ τὴν προσφέρουν στὸν
πατέρα των.

— Χρόνια πολλά, τοῦ λένε· καὶ τοῦ φιλοῦν τὸ χέρι.

— Εὐχαριστῶ, παιδιά μου, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος· τὰ φιλεῖ καὶ εὐχεται νὰ γίνουν καλὰ παιδιά.

4. Πηγαίνουν ὕστερα στὴν ἐκκλησία καὶ προσεύχονται.

Παρακαλοῦν τὸ Θεὸ νὰ φυλάξη τοὺς γονεῖς τῶν ἀπὸ κάθε κακό.

“Ἀμα τελείωσε ἡ λειτουργία, γυρίζουν στὸ σπίτι καὶ εὐχονται χρόνια πολλά.

Μὲ χαρὰ γιορτάζουν καὶ βοηθοῦν τὴ μητέρα τῶν ὅλη τὴν ἡμέρα.

Γι' αυτό εκείνη καί ὁ πατέρας

των τούς δίνουν πολλές εϋχές.

Ἡ παραμονή τῆς Πρωτομαγιᾶς.

1. Πολλές ἡμέρες τώρα τὰ
παιδιὰ τοῦ σχολείου, μικρὰ καὶ
μεγάλα, μαθαίνουν τραγούδια
γιὰ τὸ Μάη. 82

Τὴν παραμονή τῆς Πρωτομα-
γιᾶς ἡ δασκάλα τοῦ Ρήγα λέει:
— Αὔριο, παιδιά, εἶναι Πρωτομα-
γιά· θὰ πᾶμε στὴν ἐξοχή· νὰ πά-
ρετε ψωμί καὶ φαῖ καὶ νὰ ἔρθετε

πρωϊ - πρωϊ, μόλις ξημερώση· θὰ περάσωμε πολὺ ὥραϊα.

—Μάλιστα, κυρία, φώναξαν τὰ παιδιὰ, τρίβοντας τὰ χέρια μὲ χαρά.

2. Ὁ Ρήγας καὶ ἡ Ἄννα τρέχουν στὸ σπίτι χαρούμενα. Ἀφήνουν τὶς σάκκες, παίρνουν τὴ Νίνα καὶ κατεβαίνουν στὸν κῆπο.

Μαζεύουν γαρύφαλλα, μενεξέδες, πανσέδες, μαργαρίτες, κρίνα καὶ ἄλλα λουλούδια.

Φτάνουν στήν τριανταφυλλιά.
—Μέ προσοχή νά κόβωμε τὰ
τριαντάφυλλα, λέει ἡ "Αννα,
γιατί ἔχουν ἀγκάθια καί θὰ
μᾶς ἀγκυλώσουν τὰ χέρια.)

3. Ἀφοῦ μάζεψαν ἀρκετά, ἡ
"Αννα πῆρε μιὰ βέργα κι ἔκαμε
ἓνα στεφάνι. Γύρω στό στεφάνι
ἔδεσε καί τὰ λουλούδια μέ χά-
ρη. Ἔτσι ἔγινε ἓνα πολὺ ὁμορφο
στεφάνι. 1

Τὸ ἔδωσαν στὴ Νίνα καὶ τὸ
πῆγε στὴ γιαγιά. Ἐκείνη χά-
ρηκε πολὺ· εὐχέθηκε χρόνια πολ-
λὰ καὶ τὸ κρέμασε στὴν πόρτα
τοῦ σπιτιοῦ. 10

18 Τὸ Τριαντάφυλλο.

1. Τριαντάφυλλο κλειστό
εἶδε ἓνα παιδάκι.

Ἦταν τόσο γελαστό,
χαρωπὸ καὶ μυριστὸ
τὸ τριαντάφυλλο,
νέο τριαντάφυλλο,
τριανταφυλλάκι. *839 A W*

2. — ᾠ! λουλούδι ζηλευτό,
εἶπε τὸ παιδάκι·
θὰ σὲ κόψω, δὲ βαστῶ!
— Ἄν μὲ κόψης, σοῦ κεντῶ
τὸ μικρὸ χεράκι,
εἶπε τὸ τριαντάφυλλο
τὸ τριανταφυλλάκι.

3. Ξεκαρδίζεται γελα̃
τὸ τρελλὸ παιδάκι.
Τὸ τραβᾶ, τὸ ξεκολλᾶ,
τί ἀγκάθια, τί πολλὰ
στὸ μικρὸ χεράκι!
—”Αχ! κακὸ τριαντάφυλλο
ᾶχ! τριανταφυλλάκι.

~~4~~ 19

Η Πρωτομαγιά.

1. Μὲ τὸ ξημέρωμα τὰ παιδιὰ
τρέχουν στὸ σχολεῖο μὲ τίς ἐτοι-
μασίες τους. Φοβοῦνται μήπως
δὲν προφθάσουν.

Σὲ λίγο μπαίνουν στὴ γραμμὴ
καὶ ξεκινοῦν. Ὁ δρόμος ἀντηχεῖ
ἀπὸ γέλια καὶ τραγούδια. Τρα-
γουδοῦν τὸ Χρυσὸ Μάη.

2. Πλησιάζουν σ' ἓνα ποταμά-
κι. Στὴν ὄχθη του εἶναι ἓνα ἴσιο
καταπράσινο μέρος.

Πλατάνια, ἱτιές καὶ βελανιδιές
κάνουν παχὺν ἥσκιο. Ἐδῶ ἀφή-

νουν τις έτοιμασίες τους και σκορ-
πίζονται. "Αλλα μαζεύουν λου-
λούδια και άλλα παίζουν. "Ετσι
ή έξοχή βουίζει από τις φωνές
και τὰ γέλια.

3. Σέ λίγο τὰ κορίτσια πιάνον-
ται στο χορό. "Ολα χορεύουν ὁ-
μορφα, μὰ πιό ὁμορφα ή "Αννα.
"Ο Ρήγας τή βλέπει και χαίρε-
ται.

"Υστερα παίρνει τὸ Γιαννάκη
και χάνονται· ξεμακραίνουν μα-
ζεύοντας λουλούδια. Διαλέγουν
τὰ πιό καλὰ και τὰ φέρνουν
στην "Αννα.

4. Κάθονται ξ-
πειτα καί τρώ-
γουν· δίνουν
καί στο Γιαν-
νάκη από τό
φαγί τους.

“Υστερα κάνουν
τρία ὄμορφα
στεφάνια καί
τὰ κρεμοῦν
στο δέντρο.

Τ' ἄλλα παιδιὰ
ζηλεύουν καί
τρέχουν νά κά-
μουν καί κεῖνα.

Ἡ Πρωτομαγιά.

1. Καλῶς τονε τὸ Μάη,
τὸ Χρυσομάη,
μέ τ'άνθη στολισμένος
ἦρθε πάλι,
Μάη, Χρυσομάη,
Μάη μέ δροσιές.

Πρωτομαγιά
τὰ λούλουδα γιορτάζουν
καὶ τὰ πουλιά
τὰ ταίρια τους φωνάζουν
τραγουδοῦν τὸ Μάη
γύρω στὰ κλαδιά.

2. Χ Παιδάκια περπατοῦνε
ταῖρι, ταῖρι,
μὲ λούλουδα πρωτομαγιάς
στὸ χέρι,
Τραγουδοῦν τὸ Μάη
γύρω στὰ κλαδιά. 82

Πρωτομαγιά
τὰ λούλουδα γιορτάζουν
καὶ τὰ πουλιὰ
τὰ ταίρια τους φωνάζουν·
τραγουδοῦν τὸ Μάη
γύρω στὰ κλαδιά. 30

Στὶς κερασιές.

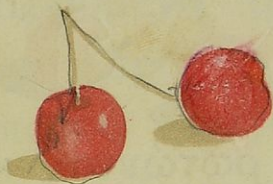
1. Ἦρθε ὁ καιρὸς τῶν κερασιῶν. Στὴν ἀγορὰ ἔφεραν τὰ πρῶτα.

Ὁ Ρήγας καὶ τ' ἀδέρφια τοῦ συχνὰ ρωτοῦν τὸν πατέρα τους:
— Πότε θὰ πᾶμε στὶς κερασιές μας, πατέρα;

— Τὴν Κυριακὴ τὸ ἀπόγευμα, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος.

Τὰ παιδιὰ ἀνυπόμονα περιμένουν πότε ν' ἄρθῃ ἡ Κυριακὴ. Ἐπὶ τέλους ἔφτασε. Παίρνουν δυὸ καλαθάκια, τὰ δένουν στὸ γαϊ-

δουράκι καὶ ξεκινοῦν. Ὁ Ρήγας
καὶ ἡ Νίνα καβάλλα, ἡ Ἄννα
καὶ ὁ πατέρας πεζοί. ✕

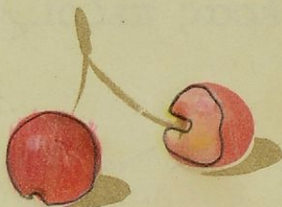

Δ 2. Φτάνουν στ' ἀμπέλια. Βλέ-
πουν τὰ σταφύλια πράσινα μὲ
πολὺ μικρὲς ρόγες· βλέπουν τὶς
κυδωνιές μὲ μικρὰ κυδωνάκια
σὰν καρύδια· βλέπουν καὶ τὶς
συκιές μὲ πολλὰ μικρὰ σῦκα καὶ
ὅλο ρωτοῦν: ✕ /

—Πότε θὰ γίνουν τὰ σταφύλια,
πότε τὰ σῦκα καὶ τὰ κυδώνια,
πατέρα. ✕

—Αὐτὰ θ' ἀργήσουν ἀκόμη, λέει ✕

ὁ κύρ Θωμᾶς· ἀπ' τὸν Αὐγουστο
καὶ πέρα θ' ἀρχίσουν νὰ γίνων-
ται.

3. "Ἐτσι ρωτώντας καὶ μαθαί-
νοντας πλησιάζουν στ' ἀμπέλι
τους. Ἀπὸ μακριὰ βλέπουν τὶς
κερασιές τους κατακόκκινες· βά-
ζουν τὶς φωνές καὶ τραβοῦν ἴσια
σ' αὐτές· τί μεγάλες ποὺ εἶναι!
— Τὶς φύτεψα μὲ τὰ χέρια μου
τότε ποὺ ἤμουν παιδί, λέγει ὁ
πατέρας· βλέπετε πόσο μεγά-
λωσαν;

— "Ἐτσι θὰ φυτέψωμε κι ἐμεῖς,
ἀπαντοῦν τὰ παιδιά. ✕

4. Φθάνοντας ὁ πατέρας καὶ ἡ
"Αννα παίρνουν τὰ καλάθια κι
ἀνεβαίνουν ἐπάνω. Ὁ Ρήγας καὶ
ἡ Νίνα χαρούμενα τραγανίζουν
τὰ κόκκινα κεράσια ποὺ τοὺς
ρίχνουν ἀπὸ τὰ κλωναράκια.

Σὲ λίγο γεμίζουν τὰ καλάθια
καὶ φεύγουν.

— Πότε θὰ ξανάρθωμε, πατέ-
ρα; ρωτᾷ ἡ Νίνα.

— Τὴν ἄλλη Κυριακὴ, ἀπαντᾷ
ἐκεῖνος, ἂν εἶστε φρόνιμα παι-
διά· ὕστερα πάλι ἅμα γίνουν τὰ
σταφύλια.

Τὰ παιδιὰ πηδοῦν ἀπὸ τὴ χα-
ρά τους.

"Ετσι γυρίζουν στὸ σπίτι.

Τί είδε ο Ρήγας
στὰ χωράφια.

1. Ἦρθε
πιά τὸ κα-
λοκαῖρι.

Τὰ σιτάρια ἔχουν κιτρινίσει
κι ἄρχισε τὸ θέρισμα. Στὸ ἀλῶ-
νι τοῦ κὺρ Θωμᾶ ὅλο καὶ κουβα-

λοῦν δεμάτια. Ὁ Ρήγας παρακα-
λεῖ τὸν πατέρα νὰ τὸν πάρῃ νὰ
ἰδῇ πῶς θερίζουν.

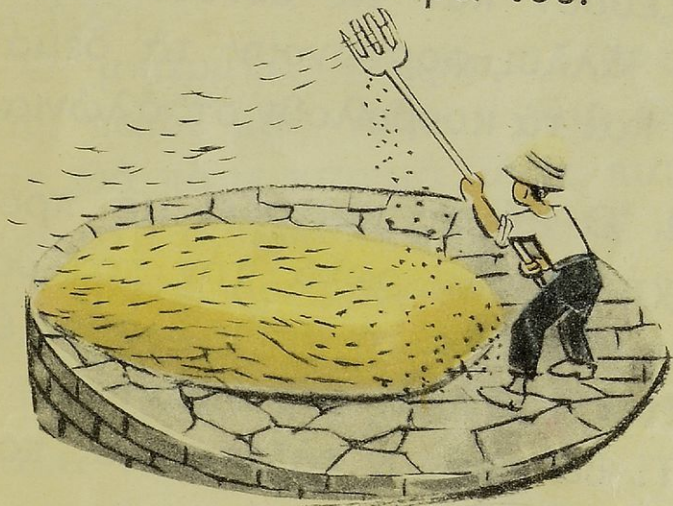
Μιὰ Τετάρτη ἀπόγεμα ξεκι-
νοῦν.

Εἶναι ζέστη καὶ ὁ Ρήγας ιδρώ-
νει, μὰ ἀπὸ τὴ χαρά του δὲν
καταλαβαίνει τὴν κούραση.

2. Κοιτάζει γύρω τὸν κάμπο
καὶ παραξενεύεται.

Πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ τὸν εἶδε
καταπράσινο καὶ τώρα τὸν βλέ-
πει ἀλλοιώτικο· τὰ σιτάρια, τὰ
κριθάρια, ἡ σίκαλη καὶ ἡ βρώμη
εἶναι κατακίτρινα. Γι' αὐτὸ ὅλο
καὶ ρωτᾷ τὸν πατέρα του.

3. "Ἐτσι πλησιάζουν στὰ χωρά-
φια τους.

Ἀκοῦνε τραγούδια. Κοιτάζουν
καὶ βλέπουν πολλοὺς θεριστὲς

στή γραμμή, ἄνδρες καὶ γυναῖκες.

Χαρούμενοι καὶ τραγουδώντας
οἱ χωρικοὶ αὐτοὶ θερίζουν μὲ τὰ
γυριστὰ δρεπάνια τους καὶ ἀφή-
νουν τὰ χειρόβολα. "Ἄλλοι τὰ
μαζεύουν καὶ τὰ δένουν δεμά-
τια· ἄλλοι φορτώνουν τὰ δεμά-
τια καὶ τὰ κουβαλοῦν στ' ἁλώνια.

4. Ὁ Ρήγας κοιτάζει μὲ προ-
σοχή κι ὅλο ρωτᾷ τὸν πατέρα
του. Θέλει νὰ τὰ μάθῃ ὅλα· κι ἐ-
κεῖνος πρόθυμα τοῦ ἀπαντᾷ.

—Τί θὰ κάμουν τὰ δεμάτια, πα-
τέρα;

—Στὸ ἁλῶνι θὰ τ' ἁλωνίσουν·
ὕστερα θὰ λιχνίσουν, γιὰ νὰ ξε-
χωρίσουν τὸ σιτάρι ἀπὸ τὸ ἄχυ-

ρο. Τὸ ἄχυρο θὰ τὸ φυλάξουν
στον ἀχυρῶνα γιὰ τὰ ζῶα· τὸ
σιτάρι θὰ τὸ ἀλέσουν στὸ μύλο
τοῦ μπάρμπα-Θύμιου, γιὰ νὰ κά-
μουν ἀλεύρι καὶ ἀπ' αὐτὸ ψωμί.
— Τὸ δρεπάνι ποιὸς τὸ κάνει,
πατέρα;

— Ὁ μπάρμπα Πέτρος ὁ σιδε-
ρᾶς, παιδί μου, λέει ὁ κύρ Θω-
μᾶς. Θὰ πᾶμε καμμιά μέρα, παιδί
μου, στὸ σιδεράδικο καὶ στὸ μύ-
λο. Τώρα πιά βράδυασε· ἄς γυ-
ρίσωμε στὸ σπίτι.

Γυρίζουν, ἀλλ' ὁ Ρήγας δὲν
παύει νὰ ρῶτᾶ.

Στὸ μύλο.

1. Τὴν ἄλλην
ἡμέρα δασκάλα
καὶ παιδιὰ ξεκι-
νοῦν γιὰ τὸ μύλο
τοῦ μπάρμπα-
θύμιου.

Πλησιάζοντας βλέ-
πουν ἓνα μεγάλο αὐ-
λάκι, πού ἔφερνε νε-
ρό πολὺ ἀπὸ τὸ ποτά-
μι. Τὸ νερὸ ἔπεφτε
μέ ὀρμὴ ἀπὸ ψηλά
καὶ κτυποῦσε τὴ φτε-
ρωτὴ τοῦ μύλου μέ
δύναμη. X

Ἄπο κάτω ἀπὸ τὸ

σπιτάκι τοῦ μύλου βλέπουν τὴ
φτερωτὴ νὰ γυρίζει πολὺ γρήγο-
ρα καὶ νὰ σκορπίζει τὸ νερό ψιλές
ψιλές σταλαματιές.

2. Βλέπουν τὸ σιτάρι νὰ πέφτη
λίγο-λίγο ἀνάμεσα σὲ δυὸ πολὺ
μεγάλες πέτρες.

Ἡ μία γυρίζει πολὺ γρήγορα
καὶ πετάει μέσα σὲ μιὰ σκάφη κά-
τασπρο ἄλεύρι. 1

Τὸ πιάνουν καὶ εἶναι ζεστό· θέ-
λουν νὰ ρωτήσουν μὰ δὲν ἀκοῦ-
νε ἀπὸ τὸν κρότο.

Χαιρετοῦν τὸ μπάρμπα-Θύμιο
μὲ σεβασμὸ καὶ φεύγουν.

Πηγαίνουν ἔπειτα καὶ κάθον-
ται στὸν ἥσκιο ἐνὸς μεγάλου
πλατάνου.

3. Ἐκεῖ ἀρχίζουν τὴ συζήτησι
γιὰ ὅσα εἶδαν.

— Γιατί δὲν ἀκούσαμε μέσα στο
μύλο; ρωτᾷ ὁ Νῖκος.

— Ἀπὸ τὸν κρότο, ποὺ κάνει τὸ
πέσιμο τοῦ νεροῦ καὶ τὸ γύρισμα
τῆς πέτρας, ἀπαντᾷ ἡ δασκάλα.

— Τὴν πέτρα ποιὸς τὴ γυρίζει,
κυρία; ρωτᾷ ἡ Βαγγελή.

— Τὸ νερὸ κτυπώντας γυρίζει τὴ
φτερωτὴ κι αὐτὴ τὴν ἐπάνω πέ-
τρα, λέει ἡ δασκάλα.

— Καὶ τὸ σιτάρι πῶς γίνεται ἁ-
λεύρι; ρωτᾷ ἡ Μαρία.

— Οἱ πέτρες ἔχουν μικρὰ δόντια·
γυρίζοντας γρήγορα-γρήγορα τρί-
βουν τοὺς σπόρους καὶ τοὺς κά-
νουν ἁλεύρι.

— Γιατί τὸ ἀλεύρι εἶναι ζεστό;
λέει ὁ Ρήγας.

— Ἀπὸ τὸ πολὺ γύρισμα καὶ τρίψιμο ζεσταίνονται πολὺ οἱ πέτρες καὶ ζεσταίνουν καὶ τὸ ἀλεύρι, ἅπαντᾶ ἡ δασκάλα.

Ἔτοι συζητοῦν πολλή ὥρα.

Ὑστερα τὰ παιδιὰ παίζουν καὶ τὸ βράδυ-βράδυ γυρίζουν στὰ σπίτια των πολὺ εὐχαριστημένα γιὰ ὅσα εἶδαν.

Αἶνιγμα

Τρέχει, τρέχει, πάει, πάει
καὶ ὀπίσω δὲν κοιτάει.

Τί εἶναι;

Στὸ χωριὸ τοῦ θεοῦ.

1. Ἦρθαν οἱ ἐξετάσεις.

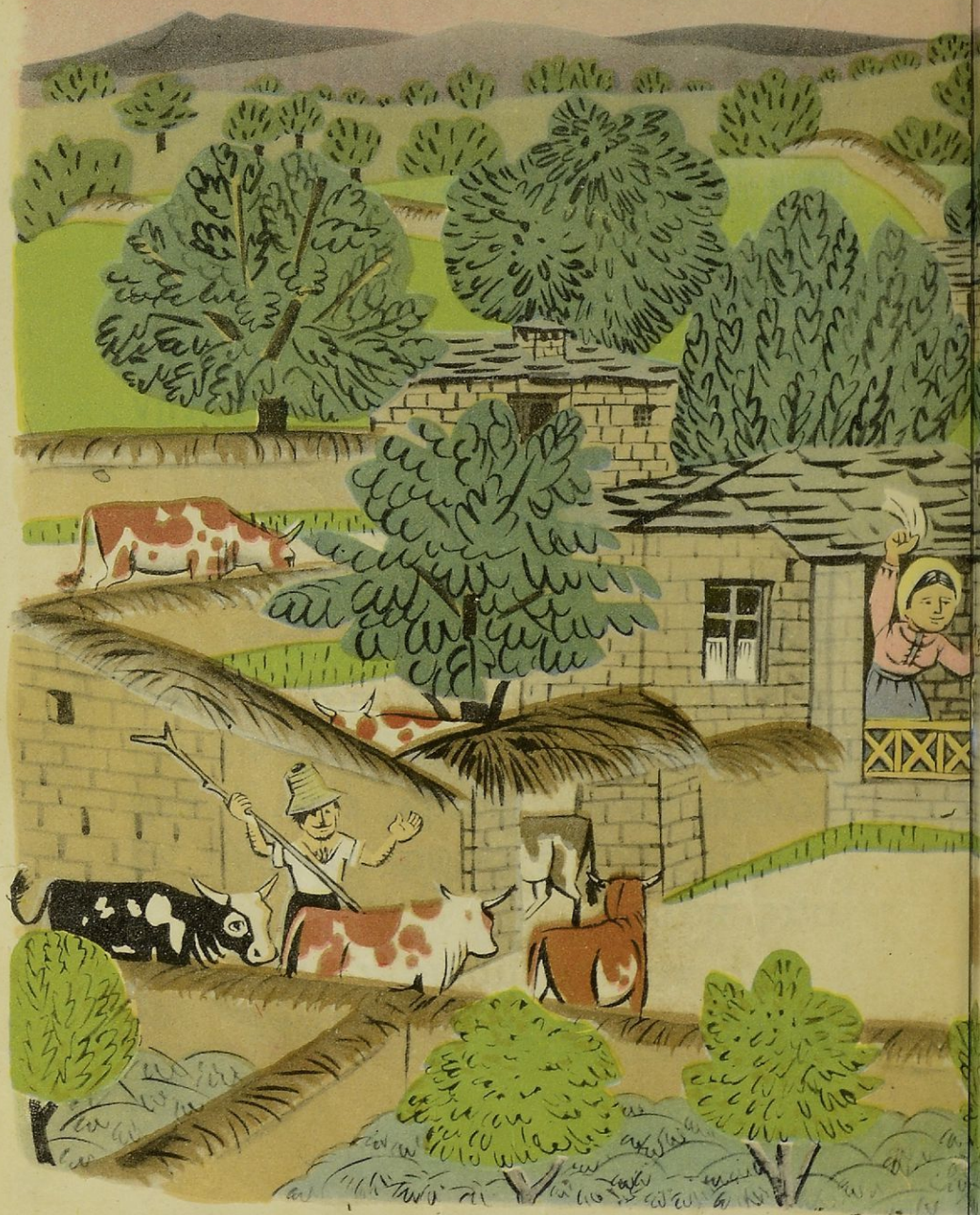
Ὁ Ρήγας καὶ ἡ Ἄννα προβι-
βάστηκαν πῆραν τὸν καλύτερο
βαθμὸ στὰ μαθήματα, διαγωγή
κοσμιωτάτη καὶ βραβεῖο γιὰ τὴν
καθαριότητα.

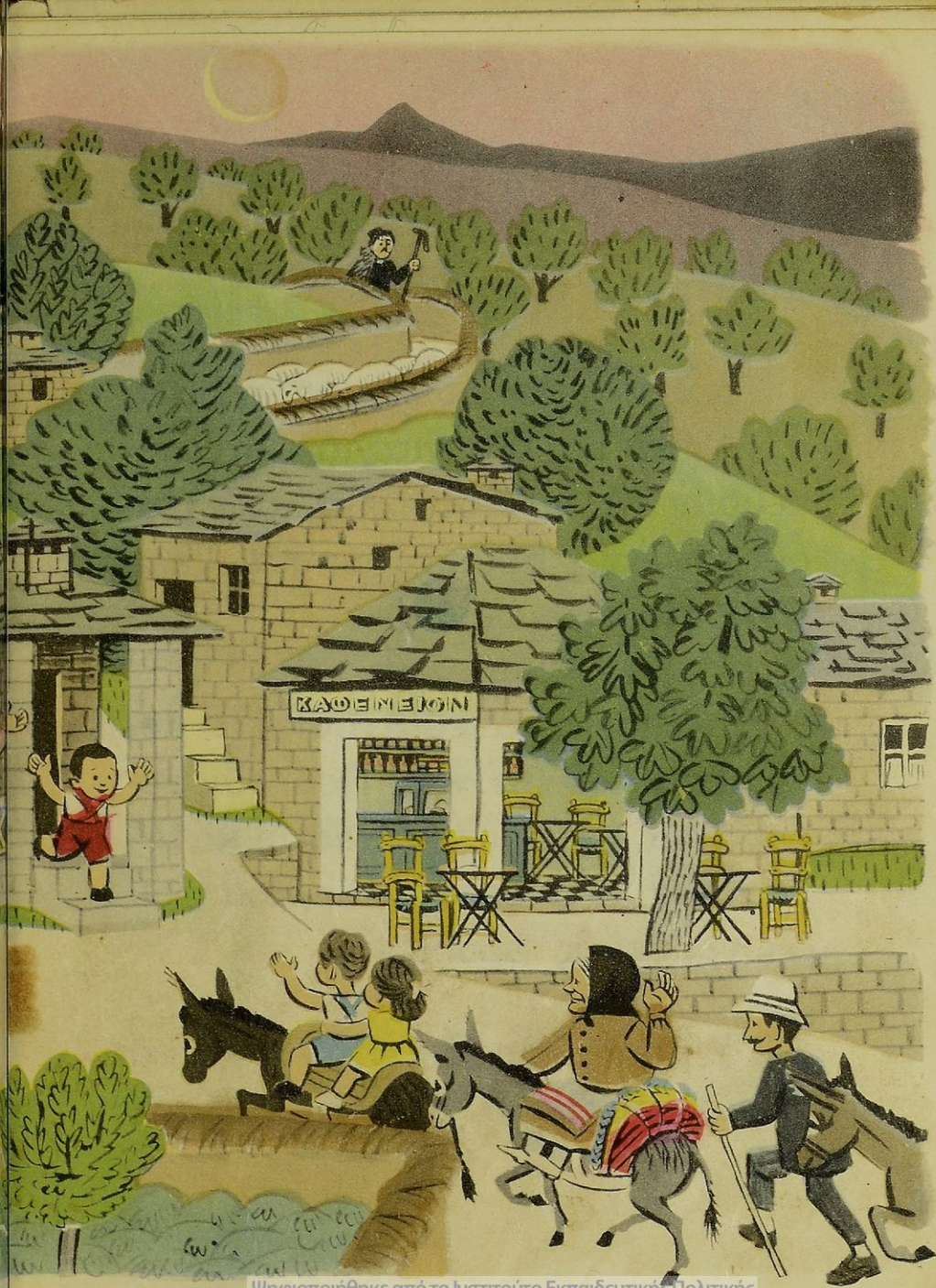
Χαρὰ πὺ τὴν ἔχουν!

Μὰ κι οἱ γονεῖς των εἶναι πολὺ
εὐχαριστημένοι.

— Τώρα, παιδιὰ, θὰ σᾶς στείλω
στὸ χωριὸ τοῦ θεοῦ σας, νὰ πε-
ράσετε τὸ καλοκαίρι, εἶπε ὁ κύρ
Θωμᾶς. Τοῦ ἔγραψα νὰ ἔρθῃ νὰ
σᾶς πάρῃ.

Τὰ παιδιὰ μόλις τ' ἄκουσαν
πέταξαν ἀπὸ τὴ χαρὰ των.

2. Τὴν ἄλλη μέρα νάτος! φτάνει μὲ τὰ ζῶα καὶ ὁ κύρ Ἑλίας, ὁ ἀδερφός τοῦ κύρ Θωμᾶ.

Τὸ ἀπόγευμα, ὁ Ρήγας, ἡ Νίνα, ἡ Ἄννα καὶ ἡ γιαγιὰ καβαλικεύουν τὰ γαῖδουράκια, ἀποχαιρετοῦν τοὺς δικούς των καὶ ξεκινοῦν γιὰ τὸ χωριό.

Σιγά, σιγά ἀνεβαίνουν τὰ μονοπάτια τοῦ βουνοῦ. Περνοῦν ποταμάκια, πλαγιές καὶ δάση καταπράσινα. Τὸ σιγανὸ ἀεράκι τοῦ βουνοῦ τοὺς δροσίζει.

Τὸ βράδυ-βράδυ φτάνουν στὸ χωριὸ τοῦ θείου, τὴν Καλλιθέα.

3. Βλέπουν σπιτάκια μικρά χω-
σμένα μέσα στὰ δέντρα. Τὰ γαν-
γίσματα τῶν σκύλων τοὺς ξαφνί-
ζουν.

Οἱ δρόμοι εἶναι στενοί, γεμᾶτοι
ζῶα πὺ γυρίζουν ἀπὸ τὴ βοσκή. ~~///~~ 4

* Στὸ μαγαζάκι τοῦ χωριοῦ εἶναι
μαζεμένοι λίγοι ἄνθρωποι.

Στὸ σπίτι τοῦ θείου τοὺς περι-
μένουν οἱ συγγενεῖς τους καὶ μὲ
χαρὰ τοὺς καλωσορίζουν.

Ὕστερα ὅμως φεύγουν καὶ τοὺς
ἀφήνουν νὰ ἡσυχάσουν. ~~XY~~

Μόλις ἔφαγαν κοιμήθηκαν ἄ-
μέσως, γιατί ἦταν κουρασμένοι.

4. Πρωϊ - πρωϊ τοὺς ξυπνοῦν οἱ φωνές τῶν ζώων, ποὺ φεύγουν γιὰ τὴν βοσκή.

Τὰ παιδιὰ πετιοῦνται ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ ἐτοιμάζονται.

Ὁ Ρήγας θέλει νὰ μάθῃ τὸ χωριό· παίρνει τὸν ἐξάδερφό του, τὸ Γιωργάκη, καὶ ξεκινοῦν.

5. Γυρίζουν πολλή ὥρα. Τί ὥραϊα! Τί δροσιά! Βρύσες πολλές μὲ κρυσταλλένια νερά.

Οἱ κῆποι καταπράσινοι μὲ φασόλια, ντομάτες, λαχανικά, δέντρα φορτωμένα μὲ δαμάσκηνα, κορόμηλα, καρύδια κι ἄλλα.

Τὰ σπίτια μικρὰ καὶ χωμένα
μέσα στοὺς κήπους· τὰ περισσό-
τερα κλεισμένα. L

— Ποῦ εἶναι οἱ ἄνθρωποι, Γιω-
γάκη; ρωτᾷ ὁ Ρήγας.

— Στὶς δουλειές, Ρήγα· τώρα θε-
ρίζουν κι ἄλωνίζουν· μόνο τὸ βρά-
δυ γυρίζουν στὰ σπίτια τους κι
ὄχι ὅλοι. X

6. Ἐτσι γυρίζοντας ἦρθε μεση-
μέρι· τότε γυρίζουν στὸ σπίτι
πεινασμένοι.

Ὁ Ρήγας δὲ χορταίνει. X Τί γλυ-
κὸ ψωμί. Τί νόστιμα φαγητά!

Τὸ ἀπόγευμα περνοῦν παίζον-
τας μὲ τὸν αἰτό τους. X

* Ο Γιωργάκης ἄρρωστος.

1. Στὸν κήπο τοῦ κύρ Ἡλία ἦ-
ταν πολλὰ δένδρα· κερασιές, βυσ-
σινιές, ροδακινιές, ροδιές, κυδω-
νιές, καρυδιές, κορομηλιές, δα-
μασκηνιές κι ἄλλα.

Ἐνα πρωῒ κατέβηκαν ἐκεῖ ὁ
Γιωργάκης κι ὁ Ρήγας.

Εἶδαν πεσμένα πολλὰ δαμά-
σκηνα, ἄλλα ὠριμα κι ἄλλα ἄ-
ωρα.

* 2. Ὁ Γιωργάκης ἄρχισε νὰ μα-
ζεύη ἀπ' αὐτὰ καὶ νὰ τρώγῃ.

Ὁ Ρήγας πῆρε δυό, εἶδε πῶς
δὲν ἦταν καλὰ καὶ τὰ πέταξε.

— Γιωργάκη, φώναξε, μὴν τρώ-

γης· δὲν εἶναι καλὰ· εἶναι σκου-
ληκισμένα καὶ γι' αὐτὸ ἔπесαν·
γέμισαν καὶ χῶματα.

Ποῦ νὰ τ' ἀκούσῃ ὁμῶς αὐτὰ
ὁ Γιωργάκης!

3 + —'Εγὼ ἔφαγα κι ἄλλη φορὰ καὶ
δὲν ἔπαθα τίποτε, ἔλεγε.

"Ετσι ἔφαγε πολλὰ. +

3. Δὲν πέρασε ὁμῶς πολλή
ῥα καὶ νά! ἄρχισε νὰ καταλα-
βαίνει πόνο στὸ στομάχι. "Οσο
πήγαινε ὁ πόνος δυνάμωνε· τὸν
ἔπιασε καὶ πυρετὸς δυνατός.

Γι' αὐτὸ ἔπесε στὸ κρεβάτι·
ἔκλαιε καὶ βογγοῦσε πολὺ.

Ἡ μητέρα του καὶ ἡ γιαγιά ἄ-
νησυχοῦσαν πολὺ. Γιατρός δὲν

ἦταν στό χωριό καί δέν ἤξεραν
τί νά κάμουν.

Ἡ Ἄννα τότε ἔτρεξε στό χω-
ράφι νά φωνάξη τόν κύρ Ἡλία.
τ' ἄλλα παιδιὰ ἦταν πολὺ λυπη-
μένα.

4. Ὁ κύρ Ἡλίας ἦρθε ἀνήσυ-
χος.

Ἀμέσως ἔδωκε καθαρτικό στό
Γιωργάκη.

Ἦταν πολὺ ἄνοστο καί δέν τό

ἤθελε. Τί νὰ κάμη ὁμως; Οἱ πό-
νοι ἦταν δυνατοὶ καὶ δὲν ἔπαυαν.

Τὸ ἦπιε· ἔτσι ἔπαψαν οἱ πόνοι
καὶ ὠλιγόστεψε ὁ πυρετός.

Τὸ βράδυ τοῦ ἔδωκαν καὶ κι-
νίνο ἄρκετό.

Τὸ πρωῒ ἦταν καλύτερα, ἀλλ'
ἀδύνατος καὶ τ' αὐτιά του βούι-
ζαν.

Χ "Ολη τὴ βδομάδα ἔπαιρνε κι-
νίνο κι ἔτρωγε ἐλαφρὰ φαγητά.

"Ετσι ἔγινε καλά. 34

Ἀπὸ τότε ἀποφάσισε νὰ μὴ
ξαναφάγη ἄωρα, σάπια καὶ ἀκά-
θαρτα ὀπωρικά· καὶ τὸ ἔκαμε.

Χ Τὸ πάθημα ἔγινε μάθημα σ'
αὐτόν καὶ στ' ἄλλα παιδιὰ. 2

"Ετσι ὅλο τὸ καλοκαῖρι ἦταν
γερά καὶ χαρώπά. 1

~~Χ~~ Τί ἔπαθε τὸ ἀρνάκι.

~~Α~~ 1. Ὁ κύρ Ἡλίας εἶχε στὸ σπίτι του μιὰ προβατίνα μ' ἓνα κάτασπρο ἀρνάκι. ~~+~~ 3

Τὰ παιδιὰ πολὺ τὸ ἀγαποῦν καὶ παίζουν μ' αὐτό.

Πολλές φορές ὁ Γιωργάκης μὲ τὸ Ρήγα πηγαίνουν καὶ βόσκουν αὐτὸ καὶ τὴ μανούλα του.

Τὸ ἀρνάκι χαρούμενο πηδᾷ ἐδῶ κι ἐκεῖ.

Τρέχει στὰ παιδιὰ ποὺ ὑψώνουν τὸν ἄϊτό τους, πότε πέρα, πότε ἐδῶθε.

«Μπέεε, μπέεε» φωνάζει ἡ μητέρα του, μὰ αὐτὸ δὲν ἀκούει.

2. Ξαφνικὰ τὰ παιδιὰ ἀκοῦνε

τὸ ἀρνάκι νὰ βελάζη δυνατά.

Τρέχουν καὶ τί νὰ ἴδοῦν! "Ε-
πεσε κάτω ἀπὸ ἓνα γκρεμὸ κι
ἔσπασε τὸ πόδι του!

Τὸ παίρνουν καὶ τὸ φέρνουν
στὸ σπίτι.

Λυπηρὰ βελάζει αὐτό, κι ἡ
μανούλα του καὶ τὰ παιδιὰ τὸ
λυποῦνται πολὺ.

3. Ὁ κύρ Ἡλίας ἔδεσε τὸ σπα-
σμένο πόδι καὶ σιγὰ σιγὰ τὸ ἀρ-
νάκι ἄρχισε νὰ γίνεται καλά. 3

Τὰ παιδιὰ τὸ περιποιοῦνται πο-
λύ· τοῦ δίνουν ψωμάκι, τρυφερὰ
χορτάρια καὶ κλαδάκια· περιμέ-
νουν πότε νὰ γίνη καλά, γιὰ νὰ
ξαναπαίξουν μαζί του.

Τὸ ἀρνάκι.

Ἄρνάκι ἄσπρο καὶ παχύ,
τῆς μάνας του καμάρι,
ἐβγῆκε στὴν ἐξοχή
καὶ στὸ χλωρὸ χορτάρι.

Ἀπ' τὴ χαρά του τὴν πολλή
ἀπρόσεχτα πηδοῦσε·
τῆς μάνας του τὴ συμβουλή
καθόλου δὲν ψηφοῦσε:

—Καθώς, παιδί μου, προχωρεῖς
καὶ σὰν ἐλάφι τρέχεις,
νὰ κακοπάθης ἤμπορεῖς
καὶ πρέπει νὰ προσέχης.

2
Χαντάκι βρέθηκε βαθύ·
ὀρμᾶ σὰν παλληκάρι,
νὰ τὸ πηδήση προσπαθεῖ
καὶ σπάζει τὸ ποδάρι.

100

Ὁ Λύκος ποῦ γινε τσοπάνος.

1. Ἕνα βράδυ τὰ παιδιὰ μὲ τὴ
γιαγιά των κάθονταν στὴν αὐλή.

— Γιαγιά, πές μας κανένα πα-
ραμυθάκι, εἶπε ὁ Ρήγας.

— Ναί, παιδιὰ μου, ἀλλὰ θέλω
νὰ εἶστε φρόνιμα.

— Θὰ εἴμαστε, θὰ εἴμαστε, φώ-
ναξαν ὅλα μαζί.

Τότε ἡ γιαγιά ἄρχισε νὰ λέη:

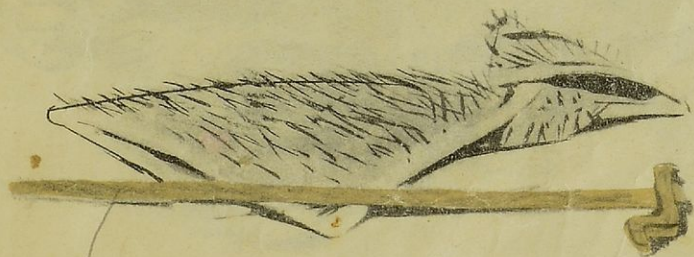
2. Μιὰ φορὰ κι ἓνα καιρὸ ἕ-
νας λύκος γέρασε καὶ δὲν μπο-

ροῦσε πιά νὰ τρέχη γιὰ νὰ
πιάση πρόβατα, γίδια, γαϊδουρά-
κια κι ἄλλα ζῶα, γιὰ νὰ φάγη.

Γι' αὐτὸ κινδύνευε νὰ πεθάνη
ἀπὸ τὴν πείνα. Τί νὰ κάμη τότε
ὁ καϋμένος; Συλλογίστηκε νὰ
τὰ πιάνη μὲ πονηρία.

Ξεκίνησε λοιπὸν καὶ πῆγε κρυ-
φὰ κρυφὰ σὲ κάποια στάνη.

Κανένας δὲν ἦταν ἐκεῖ· μονά-
χα ἡ κάπα καὶ ἡ γκλίτσα τοῦ
τσοπάνη. Τὰ παίρνει καὶ φεύγει.

3. Παρέκει βρίσκει ἓνα κοπά-
δι. Ὁ τσοπάνος κοιμόταν βαριά,

ἀπάνω στά χόρτα· στο πλάϊ του
κοιμούνται οί σκύλοι καί παρέκει
τὰ πρόβατα.

Ὁ λύκος πλησίασε τότε σιγὰ
σιγὰ, ντυμένος τὴν κάπα, χωρίς
νὰ τὸν καταλάβουν, κι ἔβαλε τὰ
μπροστινά του πόδια πάνω στὴ
γκλίτσα.

Ἔτσι φαινόταν σὰν ἀληθινὸς
τσοπάνος.

4. Πῶς ὅμως νὰ ξεγελάση τὰ
πρόβατα, γιὰ νὰ ξεκινήσουν; Ἔ-

καμε νὰ φωνάξη, ὅπως φωνάζει
κι ὁ τσοπάνος, μὰ δὲν τὸ κατῶρ-
θωσε. Ἡ φωνή του ἦταν πολὺ ἄ-
γρια.

Μόλις τὴν ἄκουσαν τὰ πρόβα-
τα φοβήθηκαν· οἱ σκύλοι ξύπνη-
σαν κι ὁ τσοπάνος πετάχτηκε
ξαφνισμένος.

✓ Κοιτάζουν καὶ τί νὰ ἰδοῦν; *3*

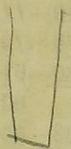
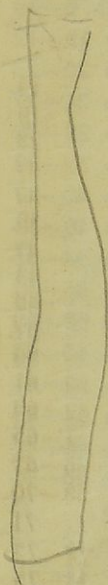

✓ Βλέπουν τὸ λύκο μὲ τὴν κάπα
καὶ ὁρμοῦν ἐπάνω του.

✓
Εκεῖνος τάχασε. Θέλησε νὰ
τρέξη, μὰ δὲν μποροῦσε· τὰ πό-
δια του μπερδεύονταν στὴν κά-
πα καὶ γρήγορα τὸν ἔπιασαν οἱ
σκύλοι. ✓ 100

100

εγ

4
τελ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α' ΜΕΡΟΥΣ

1)	4 όλοσέλιδα εικόνες (άνευ κειμένου)	Σελ. 6—13
2)	Οο, Ιι, α, Ττ	» 15—19
3)	Νν, Αλ, Εε, η	» 20—23
4)	γ, μ, Α, Ρρ	» 24—27
5)	Ωω, ια, Ππ, σ	» 28—32
6)	Κκ, υ, Φφ, Χχ	» 33—39
7)	Ψψ, Δδ, Ζζ, ς=σ	» 40—47
8)	Ββ, Θθ, ξ	» 48—53
9)	Ει, ει=ι. 'Ο πετεινός της κυράς Ειρήνης . . .	» 54—55
10)	Αι, αι=ε. Αϊμάτα	» 56—57
11)	Ου, ου. Ουρανία, άκου	» 58—59
12)	αν, ην, ων, εν, ουν. Πήγαν περίπατο	» 60—61
13)	Η=η, στ, σπ, σκ. 'Η παρέα στο σπίτι	» 62—63
14)	οι=ι. 'Η οίκογένεια έτοιμάζεται για φαγητό . .	» 64—65
15)	ορ, ωρ, αρ, υρ. 'Ο κύρ Λεωνίδας όργώνει . .	» 66—67
16)	βρ, τρ, δρ, γρ, πρ, κρ. 'Η βροχή	» 68—70
17)	Κλ, βλ, πλ, γλ. 'Η κλώσσα	» 71
18)	ευ=εβ και εφ. Τά ευζωνάκια	» 72—73
19)	αϊ, οϊ, αϋ. 'Ο άίτός του Ρήγα	» 74—75
20)	γν, μν, πν, φν, χν, φτ, φκ, φθ, κτ, χτ. Τά παι- γνίδια τών παιδιών	» 76—77
21)	Ντ, ντ, Μ=μ, Μπ. Ντίνν !	» 78—79
22)	αυ=αβ και αφ. 'Ο 'Αράπης μας (ποίημα) . . .	» 80—81
23)	τσ. Τό κατσικάκι	» 82
24)	τζ, Γ=γ, Υ=υ. Τσίου στο τζάμι	» 83—85
25)	Σ=σ, Ξ=ξ, γγ, Γκ, γκ, ηυ=ηβ. Τά Χριστούγεννα	» 86—91

25)	Ω=ω, γμ, χμ. Παραμονή της Πρωτο- χρονιάς (ποίημα)	Σελ. 92— 94
26)	σδ, σμ, σβ, σγ, βγ, γδ, βδ, θμ. Τό πρώτο τε- τράδιο τοῦ Ρήγα	» 95— 97
27)	στρ, μπρ, Σδρ, ντρ, χθρ, γχ, γκτ. Ὁ στρα- τός τοῦ Ρήγα	» 98—101
28)	μπτ, μπλ, γκρ, γκλ. Στό γκρεμό	» 102—103
29)	ντζ. Νεράντζια	» 104—105

Β' ΜΕΡΟΥΣ

30)	Προσευχή	» 108—109
31)	Εἰκὼν Ἀνοιξεως ὁλοσέλιδος	» 110—111
32)	Ἡ ᾽Ανοίξη	» 112—114
33)	Τὰ κορίτσια χορεύουν	» 115
34)	Ἡ Μεγάλη Πέμπτη	» 116
35)	Ἡ Λαμπρή	» 117
36)	Ἡ γιορτὴ τοῦ πατέρα	» 119
37)	Ἡ παραμονὴ τῆς Πρωτομαγιάς	» 124
38)	Τὸ τριαντάφυλλο	» 128
39)	Ἡ Πρωτομαγιά	» 130
40)	Ἡ Πρωτομαγιά καὶ ὁ Χορὸς (ποιήματα)	» 134
41)	Στὶς κερασίδες	» 136
42)	Τί εἶδε ὁ Ρήγας στὰ χωράφια	» 140
43)	Στό μύλο	» 146
44)	Στό χωριὸ τοῦ θεῖου	» 151
45)	Ὁ Γιωργάκης ἄρρωστος	» 158
46)	Τί ἔπαθε τὸ ἄρνάκι	» 162
47)	Τὸ ἄρνάκι (ποίημα)	» 164
48)	Ὁ Λύκος ποῦ γινε τσοπάνος	» 166

100
Τέλος

ΕΚΔΟΣΙΣ Α'—ΣΕΙΡΑ Β' 1950 (V)

ΑΝΤΙΤΥΠΑ 300.000

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ

ΚΩΣΤΑ Π. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ

Μ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ & ΣΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ

Χ. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

Τὰ ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου φέρουν τὸ κάτωθι βιβλιοσήμον εἰς ἀπόδειξιν τῆς γνησιότητος αὐτῶν καὶ εἰς ἔνδειξιν τῆς τιμῆς λιανικῆς πωλήσεως ἐκάστου ἀντιτύπου.

Ἀντίτυπον στερούμενον τοῦ βιβλιοσήμου τούτου θεωρεῖται κλεψίτυπον. Ὁ πωλὼν ἢ χρησιμοποιοῦν αὐτὸ διώκεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 7 τοῦ νόμου 1129 τῆς 15 / 21 Μαρτίου 1946 (Ἐφ. Κυβ. 1946 Α 108).

ΒΙΒΛΙΟΣΗΜΟΝ

3000 2000 2000

